JURNALUL S.F.

Anul III Nr. 88
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini o 150 lei

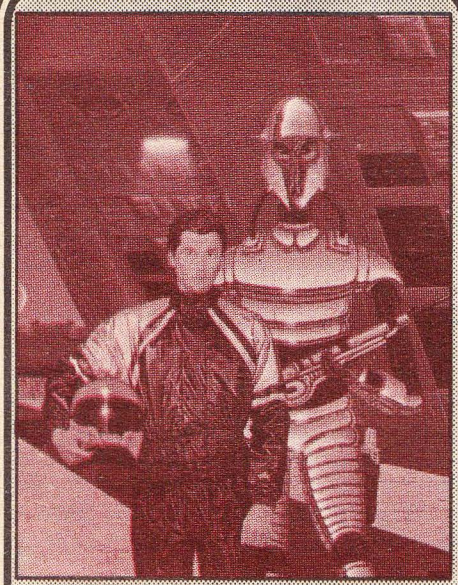

Liviu Radu
Daniel Enache
Costi Gurgu
Dino Buzzati
Robert Silverberg
Nicolae C. Ariton
Dan Cojocaru
Florian David
Adrian Bănuţă

POŞTA REDACŢIEI

Scrisoarea săptămînii

Răspuns aproape complet la concursul vostru HEROIC FANTASY, urmat de o expunere detailată cum de ce n-am reuşit să dau nici eu de voi, da' nici voi de mine

Motto: Trăiască Poşta Română,
În Frunte cu Secretara Sa Generală,
Tanti Nu-Ştiu-Cum-O-Cheamă

Răspunsurile este, în ordine monoton crescătoare (sper că vă mai aduceţi aminte din liceu:
x> sau = y rezultă f(x)> sau =f(y)}.
1) Nu mai ştiu, zău că nu mai ştiu prin ce Almanah parcă am citit bîrfa asta privitoare la cine a început să scrie Conănel, cînd a murit şi cin' s-a chinuit să-l continue. Parcă Lester del Rey, dacă nu cumva mă'nşeală memoria de ceta-ceu. Nu bag mîna în foc ca sclifositu' ăla de roman, Mucius Scaevola parcă-i zicea, şi în plus mi-e lene să cotrobăi acum prin toată bimblioteca. Las' să cîştige alţii noianili dă cărţi scifi. Altu-i baiu ăl bai, i.e. Întrebarea numero due, adică.
2) Nu-i frumos să-l confu...paraţi, adică comparaţi (cacofonie) pe Bătrînu' Maestrucu celălalt Bătrîn Maestru. Duné e Duné, Aragorn e altă mîncare de peşte. Chiar dacă într-un fel, dpdv valoric, cam aşa ar fi (valoric literar, I mean). Dar cum bibanu' român, i.e. cititoru' neavizat, s-ar putea să încurce lucrurili şi să creadă că The Lord of The Rings se mănîncă cu mult nisip şi ceva harkonaşi drăgălaşi (rimează, da' nu asta are emportanţă acu'), era mai bine să întrebaţi mai pă dandreptu: *" Care este, scump cetitoriu, ăl mai şi ăl mai de din toate romanţurili fanteziste cu heroi(nă)?"*. Aşa dacă întrebaţi, vă iertam. Da' n-aţi întrebat aşa... În consequenţă, vă penalizez cu un articol pe care mă tot chinui de vreo ţspe săptămîni să vi-l aduc la redacţie, da' după cum vă spuneam "încă din primili rînduri" vorba oracolelor de prin clasa a VIII-a, ehehe u son le nej danţăr, cînd eraţi voi (joi) n-am putut să vin eu, cînd am putut eu (vineri), n-aţi apărut voi pe la redacţie. Aşa că concluzia: v. Motto! (De fapt vineri seară am vrut să vi-l trimit prin Sebastian G.hindă, cam stat la un şuet cu el pe teme scifi, da' am uitat pîn' la urmă să i-l mai pun în braţe.)
Articolaşu' se cheamă "Bătrînu şi marea" ăă... pardon "JRTT şi lit. (her). fant.", sper să vă placă, e juma compilaţiune, juma de la mine din burtă, e sortit pt. #special heroicofantastico şi cam atît despre Tolkien. Trecem la cueştiăn nambăr fai:
3) Alternativa este nenea Elric Necromancierul (adică, da' aşa-mi place mie să mă prostesc din cînd în cînd), iar cît despre sabie, fraţilor, habar nam! Singura dată cînd mi-a picat în mînă un hf de-al lui MM (Michael Moorcock, nu Marilyn Monroe!), m-am uitat pe pagina cu "alte opere" şi-am văzut 243 de titluri şi de cicle fantezeşti, dintre care volumul în cauză era al ţîîlea din ciclu şpe, aşa cam zis: 0-11 pcte, fără culoare licitabilă şi fără tentative dă sperlă, pas! Am altele mai bune dă citit (dă explu, vezi Behold the Ecce Homo!, păcat căs drepturili dă copyright dăja cumpărate).
În rest, sauzim numai de bine şi zău caş avea chef do şuetă cu voi ăbaut scifi, da' dacă nu dă omu' dă voi - v-am căutizat de 2 ori şi tot nu vam găsit, doar la telefon ce mai discutăm, da ăla e pe impulsuri.
Aprópós: mi-a plăcut Ragnarök, da' comentariile pe marginea textului (în afară de-al lui Seb G.hindă dar mai ales cel al lui O Bufnilă) au fost înflorătoare! jalnice!
Da' sper să mai discutăm mai en detail cînd ne-om vedea în 3D... (după ce-oncepe sc oala, în octom brie)

Al vostru etern telegean,
Mirel Palada

Nn. Greşelile ortografice şi ortoepice sînt voite şi aparţin adnsantului telegean.

Ioan Marius BURZ (Câmpeni, Alba) - Pentru că ai numai 16 ani (binenţeles) neîmpliniţi (binenţeles) că proza este nerealizată cu toate că nu mai este (binenţeleasă) gramatica lacunară pe care o utilizezi în epistola expediată către noi. Voi încerca să-ţi fac rost de "Preludiu" , aşa că urmăreşte "Poşta redacţiei".

Radu Pavel GHEO (instabil, Timişora) - Parcă la Timişoara nu erai chiar atît de laconic. Oricum răvăşelul trimis ne-a făcut plăcere, chiar şi pastiluţa într-o oacare măsură. E bună şi ideea cu numărul tematic, o să ne gîndim la o temă pentru acasă. Ce-ar fi să-mi trimiţi un răvaş mai amplu cu dezvoltarea ultimului rînd al răvăşelului?

Cosmin Stănescu (fost D.G., Buzău) - Michael Haulică ţi-a expediat un pachet şi l-a primit retur, între timp ţi-a trimis şi 42-43. În scrisoarea pe care am primit-o de la el spunea că o să-ţi re-expedieze primul colet împreună cu chitanţa veche; poate şi plicul pe care scrie că nu a fost ridicat. Aşteptăm să-ţi concretizezi promisiunea.

Darius LUCA (Timişoara) - Felicitări pentru stomatologie, sperăm să ai grijă şi de dantura noastră cînd ne-om vedea. Textul va apare în numărul cu pricina, dar de ce n-ai trimis şi nişte desene pe PC?

Cosmin HARAGA (Piteşti, Argeş) - "Supermarket"-ul trebuie închis pentru inventar, renovare, concediu de boală, etc., deşi mult mai bine ar fi să fie demolat definitiv. Încercarea de a face umor cu orice preţ nu are şanse de reuşită. Textul nu izbuteşte să fie decît arid, nesărat, fără cap şi fără coadă. Păcat de motto. Şi încă ceva: ţi-era chiar atît de foame cînd ai scris?

Daniel Enache (Timişoara) -
PS1: N-ai visat, va apare.
PS2: Nu eşti singurul.
PS3: A cui nu e?
PS4: Da, dar ai pierde bucuria alergării după el.
PS5: OK!

Liviu SURUGIU (Roşiori-de-Vede, Teleorman) - Textul este cu mult sub Mart Senson. Trimite-ne ceva mai apropiat de valoarea ta şi treci pe la redacţie să stăm mai mult de vorbă (de obicei ne găseşti miercuri sau vineri). Dă un telefon înainte.
Sînt destul de mulţi cititori ai JSF-ului în Roşiorî, ce-ar fi să vă constituiţi într-un club.

Dan POPESCU (Piatra Neamţ, Neamţ) - OK trebuie să alerg eu după informaţii, dar din ceea ce îmi scrii, deduc că ar trebui să umblu din oraş în oraş -ca să ascult emisiunile sf şi să urmăresc suplimentele sf. Ce înseamnă că nu am făcut destul? Ce propui?
Mişto chestia cu ordine, stagnare, neconformism, anarhie. N-ai vrea să dezvolţi într-un articolaş? Ce înseamnă tipi competenţi, criterii măsurabile şi veridicabile ? (După ce faci precizarea îţi voi spune dacă sînt sau nu competent.) Şi nu sînt de acord cu părerea ta *a fi activ = a fi competent.*

Emanuela Florea (Roşiorii de Vede, Teleorman) - Într-adevăr, fragmentul este mai bun decît cele trimise pînă acum, din păcate face parte dintr-un text semnat Constantin Cozmiuc. Sperăm că a fost vorba doar de o încercare a vigilenţei redacţionale. Oricum noi te înţelegem, dar înţelege şi tu că nu toată lumea poate fi scriitor.

Marian Coman (Brăila) - După cum ai văzut am început demersurile în vederea realizării unui număr în colaborare cu Nova 5, 5 şi SFera. Merci pentru desen!

Grafica acestui număr (excepţie paginile 1, 8 , 9) a fost realizată de Daniel Munteanu 14 ani. Este elev în clasa a IX-a a Liceului de artă George Apostu, Bacău. Membru al cenaclurilor Supernova şi Clepsidra. Debutul în ziarul local ZIUA. A publicat grafică în fanzinul Supernova SN şi în suplimentul de arte sf, fantasy & hororr ULTIMA FRONTIERĂ.

Luminiţa Cojocaru (Bucureşti) - Treci pe la redacţie.

Vernica Mircea (Focşani, Vrancea) - Am primit se lecturează.

Nicolae Ariton (Tulcea) - Încearcă să ne suni într-o miercuri sau dă-ne un număr de telefon la care te putem contacta.

Un paianjen (*dacă e din Ploieşti şi dacă e şi Balanţă înseamnă că ştim cine e, dacă nu înseamnă că e anonim*) - M. D. doreşte ca banii să fie expediaţi prin mandat poştal pînă la data de 5 oct. (amănunte în pag. 16). E drept că astfel va afla numele concurenţilor, dar nefăcînd parte din juriu problema e rezolvată.

Ionuţ Bănuţă

JURNALUL® S.F.
PREMIUL CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994
Editat de: INTACT
COLECTIVUL DE REDACŢIE:
Adrian BĂNUŢĂ (Redactor şef)
Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Sebastian CORN, Nicu Gecse, Mihail GRĂMESCU, Cătălin IONESCU, Cristian IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION, Dan MERIŞCA (REDACTORI) Marian IRIMIA, Mihai SĂMOILĂ (FOTOREPORTERI)
ADRESA REDACŢIEI:
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946
RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

LIVIU RADU

Influenţa lui PHILIP K. DICK asupra CIBERPUNK-ULUI

Tema propusă pare absurdă. Ce poate exista comun între Dick, un adept al stilului clasic, foarte puţin tehnicist, şi ciberpunk? Să examinăm lucrurile cu grijă şi vom descoperi, sub oglinda lucie a aparenţelor, lucruri greu de bănuit.

Mai întîi, să stabilim caracteristicile operei lui Dick. După părerea mea, ele sunt:

– universuri instabile;

– drogul, ca mijloc al cunoaşterii şi modificării realităţii;

– obsesia divinităţii (incluzînd în această definiţie sumară şi probleme ale vieţii de după moarte, relaţie om-transcedental, relativitatea timpului şi realităţii, adică tot ce depăşeşte condiţia umană).

Ca o caracteristică fundamentală, universul dickian este ireal, imaginar.

Dick se mai remarcă printr-o indiferenţă totală faţă de aspectele tehnologice ale vieţii. Chiar atunci cînd în romanele lui apar invenţii, teorii sau maşinării, ele sunt descrise sumar, primitiv, fără fundamentare logică. Sunt pentru că aşa vrea autorul, nu pentru că ar putea exista. Nu vă vom plictisi cu exemple, pentru că orice cititor al lui Dick le poate descoperi.

Atunci, revenind la întrebarea iniţială, ce poate exista comun între universul dickian şi cel al lui Gibson, împănat de gadget-uri, computere, implanturi, reţele de teletransmisie şi alte drăcovenii, un univers în care omul nu-şi găseşte locul, devenind o parte a lumii maşinilor?

În primul rînd, universul gibsonian *(observaţia nu-mi aparţine în totalitate, lucrul a fost remarcat de mulţi specialişti în calculatoare)* este eronat tehnic. Multe afirmaţii *(aproape în fiecare pagină a minunatului roman, o capodoperă din toate punctele de vedere, care este Neuromancer)* dovedesc că Gibson cunoştea destul de puţin despre lucrurile pe care le descria. Recunosc că, după jena şi enervarea pricinuită de citirea primelor pagini şi a aberaţiilor de care erau pline, am făcut tabula rasa din tot ce ştiam în meserie şi am tratat textul ca o poveste ce descrie lucruri de care n-am auzit. Din acel moment, lectura a mers perfect şi m-am putut bucura de un univers ciudat, straniu, plin de minunăţii şi care are puţin de-a face cu lumea reală.

Prima concluzie este că universul gibsonian, ca şi cel dickian, este imaginar şi instabil. Trecerea dintr-un univers în altul, modificarea realităţii, care sunt la Dick o urmare a concepţiei sale religioase, la Gibbson sunt rezultatele acţiunii infosferei, a IA-urilor strecurate în ea. Însă aceste IA, practic nemuritoare, atotputernice şi atotştiutoare, capătă, treptat, atribute divine...

Încercînd să fugă de Dumnezeu într-o lume a cibernetică, Gibson descoperă, fără să vrea, că realitatea virtuală este o formă de manifestare a berkeleyanismului ce-l influenţase pe Dick...

Accesul la aceste universuri aparte e condiţionat, uneori, de utilizarea drogurilor. Încă o rămăşiţă din bătrînul Horselover Fat.

Iar implanturile şi organele artificiale ne aduc aminte de „Cele trei stigmate ale lui Palmer Eldritch", de membrele artificale şi dantura metalică a acestei entităţi diabolice...

Sigur, cam puţin pentru o influenţă vizibilă. Nici nu pretind că această influenţă e vizibilă. Ea se manifestă prin modul de apropiere de tema tratată, de ambianţa pe care autorul o construieşte pentru a-şi susţine ideile. Comparaţi Neuromancer şi Ubik şi veţi descoperi că autorii vor să spună cam acelaşi lucru.

Ceea ce caracterizează, după părerea mea, ciberpunk-ul de valoare, este realizarea literară de excepţie. Din nefericire, multe lucrări epigonice bat prea mult moneda pe aspecte formale, care nu ţin de SF, ci de fantezie pare amuzant, dar multe lucrări ciberşunk sunt fantasy într-o lume ciberneticizată dincolo de normal.

Puteţi spune că legăturile stabilite sunt artificiale şi n-au decît valoare de coincidenţă.

Să analizăm atunci „Hyperion" şi „The Fall of Hyperion",, ale lui Dan Simmons, alte culmi ale ciberpunk-ului. Pentru că, dacă obsesia lui Dick este divinitatea, la Gibson acest lucru e destul de bine mascat. Însă la Simmons constituie componenta de bază. Autorul se dovedeşte la fel de versat ca şi Dick în speculaţii teologice. Cu singura diferenţă că le include într-o Tehnosferă, mult mai bine definită şi mai credibilă ca la Gibson. Ideea divinităţii create artificial, care este, de fapt, o formă a divinităţii reale, şi care refuză să fie o jucărie în mîinile unor inconştienţi, cred că i-ar fi plăcut lui Dick.Nu cred că are rost să intrăm în amănunte, să povestim cărţi pe care le-aţi citit sau le veţi citi.

Mă mulţumesc în a concluziona astfel:

– influenţa lui Dick asupra ciberpunk-ului este subtilă şi puţin vizibilă. Ea se manifestă mai ales la nivelul subconştientului autorilor, prin tratarea unor teme şi obsesii comune.

– tehnicile literare ale autorilor de iberpunk au evoluat mult. Din acest punct de vedere, ele diferă total de cele ale lui Dick. Şi-au cîştigat cu brio caracterul de originalitate, atît în formă, cît şi în conţinut. Presupunerea unei influenţe dickeniene nu afectează de loc valoarea autorilor citaţi.

– am încercat a arăta că literatura ciberpunk a constituit o anumită tehnică literară, dedicată construirii unui anumit tip de realitate. Însă nu trebuie să se abată de la regula fundamentală a literaturii bune: să aibă ceva de spus. Autorii menţionaţi sunt apreciaţi nu numai pentru caracaterul original al lucrărilor lor, ci şi pentru substratul ideatic al acestora.

– indiferent dacă sunteţi sau nu de acord cu afirmaţia că marii autori de ciberpunk au suferit vreo influenţă, mai evidentă sau mai discretă, din patea lui Dick, nu puteţi nega anumite similitudini şi puncte comune între două genuri ce par, la prima vedere, complet diferite. Subiectivismul şi admiraţia pe care o manifest faţă de conţinutul ideatic al lucrărilor lui Dick mă fac să afirm că există o anumită filiaţie. Dacă ea există cu adevărat, s-ar putea ca autorii în cauză nici măcar să nu ştie. Pentru că din orice carte bună rămîne ceva, într-un sertăraş al memoriei şi, cu cît ideile sunt mai asemănătoare modului propriu de a gîndi, cu timpul devii convins că-ţi aparţin...

STRING

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director administrativ :
Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată
Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ

Culegere:
Elena ŞTEFĂNESCU

Corectură:
Livia STROIA

Montaj offset:
Georgiana DUCMAN
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F.
este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.
Cititori din străinătate se pot abona prin RODIPET SA
PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 Bucureşti - România
Piaţa Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCA

TELEX EXTERN

Chumatsky Shlyah: 1st. weekend Octombrie, Kiev, Ukraine. Contact Alexander Vasilkovsky, Post Restant, General PO 252001, Kiev 1, Ukraine.

Hispacon '94: 7-9 Octombrie, Burjassot, Valencia, Spania. Contact: Grupo Gandiva, Apdo. Correos, 70, 46120 Alboraya (Valencia), Spania.

Albacon '94: 21-24 Octombrie, Glasgow, UK. Contact: M. Draiton, 10 Atlas Road, Springbum, Glasgow G21 4TE,UK.

Who's: 7 29-30 Octombrie, UK. Contact: Who's 7, c/o Carol Keogh, 131 Norman Road, Leytonstone, London E 11 4RJ,UK.

Hansecon: last weekend Octombrie, Luebeck, Germania. Contact: Eckhard D. Marwitz, Postfach 1524, D-W-2070 Ahrensburg, FRG. (04531) 86106.

Novacon: 4-5 Noiembrie, Birmingham, UK. Contact: 14 Park Street, Lye, Stourbidge W Midlans, DY9 8SS, UK.

Nordcon: 17-20 Noiembrie, Hannover, Germania. Contact: Thomas Teich, Rodelandstrasse 27, D-31832 Springe, Germania.

ConSeal: 27-29 Noiembrie, Eindhoven, Irlanda. Contact: Richard Vermass, James Wattstraat 13, 1097DJ Amsterdam, Irlanda.

C. N.

JSF - 88

DANIEL ENACHE

FERICIRE ÎNTRE ALB ŞI NEGRU

„Un text excelent este cel al lui Daniel Enache, Dincolo de întuneric (JSF 85), care ne demonstrează cum se poate spune multe în pagini puţine, cum şi o schiţă poate avea personaje bine conturate, cum cyberpunkul a fost consumat din mers de generaţia '90. Folosirea persoanei a doua şi frecventa utilizare a propoziţiilor interogative amintesc puternic de Don Simon, dar nu-i nimic, sînt convins că Daniel îşi va găsi drumul, presupun că e foarte tînăr(sper că nu mă înşel, iar dacă da, tot aia e). Bine ai venit, Daniel Enache, îmi pare bine că te-am cunoscut.'

Michael Hăulică, Super Nova număr 44

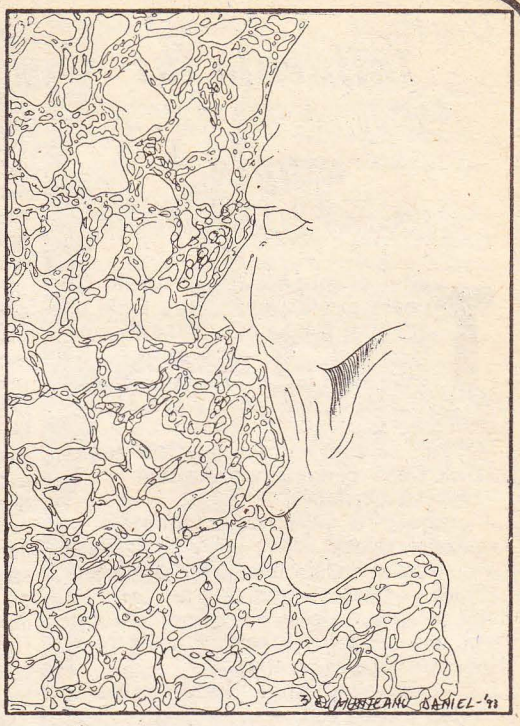

Aşteaptă. Tăcut şi rece. Ca un şarpe. În jurul lui se desfăşoară haosul unei noi zile pe o planetă fără nume. Priveşte fix vîrtejul interdimensional ce lasă descoperite cele două butoane.

GRI

Loveşte.

ALB

În buzunar tabela de scor pîrîie intermitent. Îşi retrage mîna satisfăcut.

Aşteaptă.

*

Uneori aleargă. Duce mesaje importante între Tabere.

Sau salvează cîte un idiot de la moarte.

Sau ajută o bătrînică să traverseze strada.

Uneori poartă o glugă neagră şi o coasă.

Sau o uniformă gri-verzuie.

Frînturi de amintiri dintr-o viaţă de o clipă. În lumea vîrtejului e tăcere. Cele o mie de semne ale Dimensiunilor îl învăluie.

*

De fapt nu ştie niciodată ce fac Taberele cu el. Şi nici nu se poate spune că l-ar interesa prea mult.

Tot Universul se concentrează în cele două butoane.

La început plumburii.

Identice.

Eterne ca şi lumile din care vin.

Şi el alege: ALB-SUS NEGRU-JOS

E simplu.

Logic.

Un elevat joc de-a Destinul. Atinge unul dintre butoane şi aşteaptă. Cînd îşi revine, scoate tabela de scor şi priveşte mulţumit ecranul îngust.

Cifrele verzi îl fac fericit.

Umbre palide, trecătorii grăbiţi se preling în tăcere pe lîngă zidurile crăpate. Reclame fluorescente alături de cuvinte fără sens. Cerşetori, ucigaşi plătiţi, oameni cameleon. Paraşute ieşite la agăţat şi navigatori de vîrtej. O lume pestriţă. Lumea fantomelor fără ţel.

Se lasă purtat de valul murdar în aşteptarea următorului vîrtej. Nu are casă. Nu are nici măcar un nume. Sau dacă a avut cîndva, l-a uitat. Amintiri? Nu, amintiri nu are.

Poate că a iubit cîndva.

A iubi.

A urî.

Cuvinte.

A fi fericit...

A fi fericit privind...

A fi fericit privind cifrele VERZI.

Vîrtejul.

Lovitura.

NEGRU.

Tabela ţiuie prelung. Vede silueta păroasă mărind vîrtejul. Îi face cu ochiul.

*

Îşi revine tîrziu. Noaptea a coborît de mult pe planeta fierbinte. Zace aruncat între o grămadă de gunoi şi cîteva cutii de carton. Valuri fierbinţi de sînge îi pulsează în creier.

E încă ameţit.

Ce a mai fost de data asta? Lagărele? Vreunul din cele şase războaie planetare?

A ucis. Nu ştie cum. Nici nu vrea să ştie. Pur şi simplu nu-l interesează.

Scoate tabela de scor şi îşi aruncă privirea pe cifrele verzi. E încă în siguranţă.

Adoarme.

Cineva i-a luat pantofii. De tabela de scor însă nu s-a atins. Tabela e sacră. Nimeni nu vrea să putrezească în Temniţa-de-foc pentru o tabelă.

Se ridică şi pleacă.

Omul fără nume, navigînd într-o mulţime fără nume.

Aşteaptă vîrtejul.

*

GRI. Lovitura. ALB. Aude ca prin vis pîrîitul tabelei şi se prăbuşeşte într-o explozie de culori.

Îşi revine sub rafalele ploii. Nu-i e foame. Întotdeauna e bine hrănit înainte de a fi abandonat. Taberele îl lasă sătul. Ca pe o maşină cu plinul făcut.

Scoate tabela şi privirea îi îngheaţă pe ecran. Se aştepta la un scor mare, dar numărul îl lasă cu gura căscată. Război nuclear? Cutremur? A salvat o grămadă de idioţi.

Puţin îi pasă.

Adoarme.

*

O nouă zi. Rătăcind spre un ţel uitat, mereu atent la sclipirea vîrtejului.

Alergînd spre fericirea eternă.

Ninge des.

Aşteaptă vîrtejul.

În perdeaua albă se formează un firicel argintiu.

Apare. Întinde mîinile spre deschiderea ivită. Loveşte unul dintre butoanele gri.

ALB

Cade.

Tabela pîrîie trist.

Îşi revine.

Merge desculţ prin zăpada îngheţată şi simte frigul ce urcă încet în corp.

Aşteaptă Marea Şansă.

*

Bip, bip. Două semnale scurte. Din nou loteria celor două butoane.

Loveşte.

ROŞU

ROŞU

ROŞU

Culoarea îi învăluie creierul. A aşteptat clipa asta o viaţă.

Aruncă o ultimă privire pe tabelă

EDEN ON – HELL OFF

Cifrele roşii îi ard retina. O oboseală cumplită îi înmoaie genunchii.

Cade.

Pentru ultima oară.

*

Deschide ochii. Deasupra lui, două siluete înaripate îl priveau apatic. Aveau aripi ce fuseseră odată albe.

Sări în picioare fascinat de panoul luminos ce se rotea lent.

Înainte de a vedea şirul de barăci ce se întindea pînă dincolo de orizont, înţelese. Un hohot nesfîrşit de rîs i se revarsă din gîtlejul uscat. Cine nu-l cunoştea, ar fi crezut că e fericit.

O, nu, nu era fericit.

Era nemuritor.

„BUN VENIT ÎN TABĂRA EDEN"

Lacrimile grele cad pe covorul de cenuşă.

Rîde.

Fericire?

TIMIŞOARA

Costi GURGU

Julian

Se întîlnise cu clientul într-o tavernă din r-Rotterdam. La cererea acestuia. Se putea vedea că e un tip căruia nu-i plăceau v-rendez-vous-urile. Îi pasase discheta şi adăugase afectat-insinuant:

– Te-am ales şi pentru că eşti cel mai bun v-vînător, dar în primul rînd pentru că eşti român. Iar asta e o afacere românească.

– Domnule, eu nu mă implic personal în afaceri. Aşa că pentru mine e o afacere pur şi simplu.

– Nu, nu, ai să vezi. Ţinta e un român care trăieşte obsesiv un personaj român-Rîmaru. Faptul începînd să aibe influenţe şi pe... alte planuri.

– Nu mă interesează care vă sînt motivaţiile. Iar în ce-l priveşte poate s-o facă şi pe Prîslea cel Voinic. N-are nici o importanţă.

– Ba are. N-aş vrea să dai greş. Rîmaru a fost unul din cei mai periculoşi psihopaţi ai secolului XX. Sper să înţelegi lucrul ăsta.

Julian aprobă din cap împăciuitor, apoi scoase o foaie din mapă şi o aşeză pe masă.

– Permite-mi să scriu eu contractul. Mă mişc mai repede, interveni clientul. Aşeză foaia şi potrivit arătătorului pe suprafaţa ei.

– Contact de locaţiune de servicii, încheiat... dictă şi clientul începu să-şi plimbe degetul rapid, în linie dreaptă, în timp ce capul ribon din buricul arătătorului zumzăia silenţios.

Se virtualiză pe o stradă îngustă şi întunecoasă. Studiind perioada aflase că cele mai multe străzi dosnice, nu erau luminate. Se prijini de un zid cu minimum de mişcări, în aşteptare. Vocea lui Andy, programatorul său, răsună un pic prea tare pentru liniştea cartierului, deşi era conştient că numai el o putea auzii, fiind dirijată pe canalul său acustic, codat: „Mai sînt 2 minute pînă la acţiune. Ai grijă la factorul de umiditate al pavajului". Le trebuise o săptămînă pe baza datelor de pe dischetă, pînă să găsească Ţinta şi să descifreze codul de acces în enclava sa virtuală. Era practic căutarea acului în carul cu fîn, întrucît în Vyrclozon se găseau nu mai puţin de cîteva milioane de astfel de enclave, majoritatea ilegale.

Dintr-un bloc ieşi grăbită o femeie. Trecu pe lîngă Julian fără să-l observe. Imediat, din întunericul unui alt zid se desprinse o siluetă înaltă şi slabă. Femeia avu intenţia să see întoarcă, dar o toporişcă îi sparse ţeasta. Căzu fără un sunet şi atacatorul se aruncă peste ea. Lupta se ducea cu o disperare instinctivă. Rîmaru scosese cu iuţeală un cuţit şi o mai lovi de cîteva ori în ceafă, dovedind o îndemînare îndelung exersată. Vînătorul sări agil în spatele său şi-i întoarse capul brusc într-o parte. Psihopatul se prăbuşi inert peste victimă. Apoi într-o secundă se pulverizează şi biţii i se răspîndiră în v-spaţiul Vyrclozonului.

Se aplecă asupra femeii şi o întoarse cu faţa în sus. Încă mai respira, dar era pe moarte Rîmaru ştia să lovească astfel încît victimele să se chinuie pînă în ultimul moment. Era frumoasă şi Julian înjură mişcat, deşi muribunda nu era decît o simulare.

Şi atunci se virtualiză iar, cu cîteva minute mai înainte, pe aceeaşi stradă întunecoasă. Dar de data asta era femeie, n-avea nici o armă şi se afla în mijlocul străzii, în locul unde urma să aibă loc crima. Ştia că pe undeva în întuneric urma să se strecoare

Rîmaru, şi că victima putea ieşi oricînd din bloc. „Andy", chemă el programatorul. „Da, Julian, legătura s-a păstrat, dar nu pot încă să înţeleg. Ai grijă că el e acolo. Te scot imediat". „Nu mă scoate încă. Stai pe faţă".

Rememoră detaliile străzii şi încercă să se piardă în bezna de lîngă clădiri, în sens opus locului de unde apăruse Rîmaru. Femeia tocmai ieşea din bloc, apropiindu-se de zona fatidică. La momentul potrivit, psihopatul îşi făcu apariţia, dar înainte de a lovi cu toporişca, Julian se aruncă asupra sa. Arma ezită, apoi tăie aerul lateral spre vînător. Femeia ţipă surprinsă şi o luă la fugă, dar un alt Rîmaru îi tăie calea şi o lovi la baza craniului, cu o altă toporişcă. Iar din celălalt capăt al străzii apărea al treilea Rîmaru.

O fulgerare şi Julian se virtualiză iar. „Te-am scos de acolo!" şuieră victorios Andy. „Dar eşti tot în enclava lui. Să-ţi trimit ceva arme.", completă cu voce surprinsă. Se afla într-o încăpere mică, mobilată rudimentar, împreună cu alte patru persoane. Pe o latură era un pat pe care-l studiau cu atenţie ceilalţi. Se apropie şi privi. Salteaua şi perna erau străpunse de o mulţime de găuri făcute cu cuţitul. Pereţii erau acoperiţi de planşe anatomice.

Cele patru personaje vorbeau în şoaptă, alegându-şi greu cuvintele. Julian îşi aminti scena. Organele de ordine descoperiseră întîmplător, după îndelungi căutări, că Rîmaru era student la medicină veterinară şi locuia la căminele studenţeşti. Descinzînd la faţa locului, nu-l găsiseră în cameră şi se apucaseră să cerceteze. La un moment dat, un personaj micuţ cu faţa bonomă se întoarse şi-l descoperi pe Julian. „Dumneata cine eşti?" se interesă brusc. „Sînteţi pesemne procurorul?" i-o întoarse pe negîndite vînătorul. „Dar...". însă nu apucă să sfîrşească pentru că uşa se deschise larg şi în prag apăru Rîmaru. Înalt, slab, un tînăr drăguţ, tipul care întoarce uşor capul fetelor. Nimic din figura sa, care să-l identifice cu autorul măcelurilor sau al găurilor disperate din saltea.

Toţi rămaseseră blocaţi şi Julian putu simţi mirosul fricii sintetizat perfect de program. Probabil, că psihopatului i se părea un deliciu să-l perceapă. Atunci vînătorul scoase arma virtualizată cu un minut înainte sub mantia sa şi trase Rîmaru o luase deja la fugă. Trase în continuare prin perete, sfărîmîndu-l, dar nu nimeri. Cei patru rămaseseră în continuare surprinşi de firul evenimentelor. Profitînd, Julian ţîşni printre dărîmături în urmărire. Ajuns în curtea căminului, îl văzu ieşind pe poartă. Însă în clipa următoare doi poliţişti plonjară şi alţi patru se năpustiră în ajutor. Rîmaru era prins.

Vînătorul se apropie încet de grup. În tensiunea evenimentelor, miliţienii nu-l băgară în seamă. Aşa că ajuns lîngă psihopat, îl prinse de păr, îi fixă arma în gură şi trase. Scena se petrecuse prea rapid pentru ca cineva să poată reacţiona. Rîmaru, sau mai bine zis individul obsedat de personaj, se risipi în v-spaţiu sub ochii uimiţi ai oamenilor de ordine.

„Scoate-mă de aici", murmură Julian, însă în momentul acela o voce cunoscută interveni pe canalul său acustic şi-i comunică cu vădită satisfacţie: „Mai ai puţină răbdare, Vînătorule. Pînă acum a fost doar programul de antrenament. N-am intrat încă în joc". „Hei...", începu vînătorul, dar se trezi virtualizat în Bucureştii sec. XX, într-un moment oarecare. Putea aştepta şi o viaţă pînă să apară Rîmaru pe firmament. „Andy, mă auzi? Găseşte-mă repede..."

BUCUREŞTI

ANUNŢURI

 # Andrei Dorian GHEORGHE (Bucureşti) - Dacă eşti interesat să iei legătura cu poetul englez MICHAEL JOHNSON scrie-mi: DAN POPESCU, PO BOX 3-49 - PIATRA NEAMŢ.

 # Sebastian VETNER, str. Colonel Langa 15, Iaşi 6600 caută numărul 50 din JSF.

 # Cosmin HARAGA, Bulevardul Petrochimiştilor, Bl. B 24, Sc. A, Ap. 13, 0300 Piteşti, Argeş oferă la schimb sau cu vînzare numerele 59 şi 74 din JSF, Quasar 2, 3, 4 şi "Picnic la marginea drumului" de A.&B. Strugaţki.

Cumpără sau ia la schimb "Templul mutantului" de Tim Powers şi "Loterie solară" de Philip K. Dick, numerele 485, 487, 491-498 din CPSF Anticipaţia.

 # Chiazna G, str. Lapuş, bl 22, ap 7, 1100 Craiova caută: DUNE , NEUROMANTUL. şi NUMERELE 85, 69, Spinrad, Asimov, Star Trek din JSF.

 # Dorim orice număr, original sau xerox, din suplimentul „Ultima Frontieră" redacţia JSF.

 # Pentru ştiri, informaţii, anunţuri puteţi telefona la orice oră în fiecare miercuri la telefon 2107136 interior 258 redacţia JSF.

Adrian Bănuţă

Corupînd mainstream ul

DINO BUZZATI

ÎNTLNIRE CU EINSTEIN

Într-o tîrzie după-amiază a lunii octombrie, Albert Einstein se plimba singuratic, pe aleile universităţii Princeton, cînd se întîmplă un lucru extraordinar: gîndirea-i o luă branbura, ca un cîine scăpat din lesă, şi-l întrezări ceea ce toată viaţa lui încercase zadarnic să conceapă. Cît ai clipi, Einstein văzu acest univers denumit curb, şi-l văzu atît din faţă cît şi din spate, cum puteţi să faceţi şi dumneavoastră cu o carte.

Se pretinde în general că mintea noastră nu va reuşi niciodată să conceapă curbura spaţiului, lungimea, lărgimea, profunzimea lui, fără a uita acea a patra dimensiune a cărei existenţă este demonstrată, dar care rămîne interzisă spiritului uman: ca un zid claustrat, unde omul – îndemnat de mintea sa niciodată satisfăcută – se caţără, se caţără fără a găsi ieşirea. Nici Pitagora, nici Platon, nici Dante, dacă ar mai trăi pe lumea aceasta, n-ar reuşi să treacă, adevărul fiind totdeauna mai presus decît noi.

Dimpotrivă, alţii afirmă că o asemenea eventualitate ar fi posibilă, după ani şi ani de studiu şi un efort gigantic al inteligenţei noastre. Un oarecare savant singuratic – în timp ce în jurul lui lumea se frămînta cu frenezie, pe cînd trenurile şi înaltele furnale fumegau, pe cînd milioane de oameni piereau absurd în război şi în timp ce în amurgul grădinilor, din oraşe îndrăgostiţii se sărutau, – aşadar un oarecare savant, printr-o eroică performanţă a inteligenţei sale – cel puţin aşa ne spune legenda – a izbutit să descopere (fără îndoială în cîteva fugitive momente, ca şi cum s-ar fi aplecat deasupra unui hău, de unde ar fi fost imediat tras înapoi), să vadă spaţiul curb, .

Fenomenul s-a produs latent, nimeni n-a putut să-l felicite pe temerar. Nici fanfare, nici interviuri, nici medalii sau decoraţii. Era un triumf absolut personal şi dacă putea să afirme *„am luat cunoştinţă de universul curb"*, totuşi n-avea nici un document, nici o fotografie, nimic ce i-ar fi putut confirma viziunea.

Cînd, cu un suprem efort, gîndirea trece de cealaltă parte - în universul interzis oamenilor, ceea ce părea formulă inertă, vidă, născută şi amplificată spre în afară, acum devine însăşi viaţa noastră şi frămîntările tridimensionale dispar şi ne simţim – asta-i forţa umană – scufundaţi, suspendaţi în veşnicie!

Profesorului Albert Einstein i se întîmplau toate acestea într-o superbă seară, cînd cerul părea de cristal şi ici şi colo sclipeau – rivalizînd cu steaua Păstorului – felinarele electrice. Profesorul îşi simţea inima, – acest muşchi ciudat – bucurîndu-se de bunăvoinţa Domnului!

Dar chiar atunci, ca şi cum ar fi fost pedepsit – acest misterios adevăr dispăru la fel de repede cum se ivise. Şi Einsten observă că se afla într-un loc pe care nu-l mai văzuse niciodată. Mergea pe o stradă largă fără case, fără vile sau barăci. Nu era acolo decît o staţie de benzină, străjuită de un glob aprins. Şi, foarte aproape, aşezat pe o bancă, un negru aşteptînd clienţii. Era îmbrăcat cu o salopetă, iar pe cap avea un beret roşu de basse-ball.

Einstein tocmai îl depăşise, cînd omul se ridică, merse după el şi-l strigă: *Domnule !*

Se întoarse. Era foarte înalt, cu o înfăţişare africană. Surîsu-i alb strălucea în crepusculul albăstrui.

– Domnule, repetă negrul – arătîndu-i o ţigară – aveţi foc?

– Nu fumez, răspunse Einstein contemplîndu-l.

Negrul reluă:

– Nu-mi oferiţi ceva de băut?

Era înalt, tînăr, sălbatic...

Einstein răscoli zadarnic prin buzunare.

– Eu... nu ştiu, n-am nimic la mine... nu obişnuiesc... îmi pare rău...

– Vă mulţumesc totuşi! Dar... scuzaţi-mă...

– Ce mai doriţi ?

– Am nevoie de dumneavoastră. Pentru aceasta sînt aici.

– Aveţi nevoie de mine? De ce?

– Am nevoie de dumneavoastră pentru ceva secret – replică negrul. Şi n-am să vă spun decît la ureche...

Dinţi-i străluceau în obscuritate; se aplecă la urechea lui Einstei:

– Sînt diavolul Iblis – murmură – sînt Îngerul Morţii, trebuie să-ţi iau sufletul...

Einstein se dădu cu un pas înapoi.

– Mi se pare, mi se pare că ai abuzat de băutură – îi răspunse cu o voce severă.

– Sînt Îngerul Morţii, repetă celălalt. Priveşte!

Se apropie de o potecă şi rupse o creangă. Tinerele frunze îşi schimbară culoarea, se chircirăşi deveniră scrum.

Einstein înclină capul.

– Drace, aşadar asta-i... Dar, în adevăr aici, astăseară,... pe drumul ăsta?

– Aşa am primit ordin.

Einstein privi în jur, dar nu era ţipenie de om. Se uită şi la cer: era limpede, cu toate constelaţiile la locul lor, şi steaua Păstorului clipea .

– Ascultă, spuse Einstein, acordă-mi o lună ! Ai venit tocmai cînd eram pe punctul să termin o treabă importantă. Nu-ţi cer decît o lună...

– Ce vrei să descoperi – replică celălalt – poţi să afli imediat: e deajuns să mă urmezi.

– Nu-i acelaşi lucru. Ce se descoperă fără trudă nu are însemnătate. Muncă mea e foarte importantă, mă consacru ei de treizeci de ani. Totuşi nu-mi lipseşte decît puţin...

Negrul glumi.

– O lună ai spus? Dar după o lună să nu cauţi să te ascunzi. Oriunde te voi găsi.

Einstein se pregătea să mai ceară ceva, dar *negrul* dispăruse.

Dacă aştepţi o persoană iubită, o lună pare fără sfîrşit, dar cînd trebuie să reîntîlneşti mesagerul morţii e mai scurtă ca un suspin!

Luna trecu şi Einstein se îndreptă spre locul convenit. Acolo găsi staţia de benzină şi banca pe care îl aştepta negrul îmbrăcat cu o veche manta militară.

– Iată-mă, îi spuse Einstein punîndu-i mîna pe umăr.

– Şi treaba? Ai terminat-o?

– N-am terminat-o – răspunse trist savantul. Mai lasă-mă încă o lună! O să-mi ajungă. Ţi-o jur! De data asta, sînt sigur că voi reuşi. Crede-mă: am lucrat zi şi noapte, dar n-am putut s-o termin la timp. Îmi lipseşte atît de puţin...

Negrul, fără să se întoarcă, ridică din umeri.

– Ah, oamenii. Toţi sînteţi la fel! Niciodată nu sînteţi mulţumiţi! Vă străduiţi să obţineţi o amînare. Şi pe urmă căutaţi mereu un pretext...

– Am o treabă foarte grea. Nimeni pînă acum...

– Ştiu, ştiu, aprobă Îngerul Morţii. Cauţi cheile universului, nu-i aşa?

Tăcură. Se lăsă o pîclă deasă, o noapte care prevestea iarna, una din nopţile cînd te simţi prost şi jinduieşti să rămîi acasă.

– Atunci? întrebă Einstein.

– Întinde-o... Dar o lună trece repede.

Trecu întocmai ca o clipă. Niciodată timpul nu devorase patru săptămîni cu atîta aviditate. Şi în seara aceea, o seară de decembrie, vîntul geros rostogolea cu scrîşnet pe asfalt ultimele frunze ale copacilor, iar pletele albe ale savantului tremurau în aerul rece. Lîngă staţia de benzină îl aştepta negrul cu chipul acoperit de o glugă, chircit ca şi cum ar fi dormit.

Einstein se apropie şi-i atinse timid umărul.

– Eu sînt – îi spuse.

Negrul stătea ghemuit în mantaua lui, clănţănind din dinţi.

– Tu?

– Da, eu.

– Ai terminat?

– Datorită Domnului, am terminat!

– Ai cîştigat marele match? Ai găsit ce căutai? Ai descuiat universul?

Einstein tuşi uşor.

– Da, răspunse surîzînd. De-acum înainte, universul este oarecum în ordine...

– Atunci vii? Eşti pregătit sufleteşte pentru călătorie?

– Fireşte, aşa a fost pactul nostru...

Brusc, *negrul* se ridică în picioare şi prinse să hohotească cu acel rîs sardonic, clasic la cei din rasa lui. Pe urmă, împinse din răsputeri arătătorul întins în stomacul lui Einstein, care fu gata-gata să-şi piardă echilibrul.

– Pleacă, canalie bătrînă!...Aleargă, dacă nu vrei să te pocnească o congestie pulmonară... Crezi că mă interesezi?

– Cum, mă laşi? Atunci, de ce tot circul ăsta?

– Trebuia să-ţi termini lucrul. Nimic altceva. Am izbutit. Dacă nu-ţi jucam o festă, cine ştie cît timp ţi-ar mai fi trebuit!

– Lucrul meu? De ce interesa?

Negrul rîse din toată inima.

– Pe mine, deloc... Dar şefii, acolo jos, Mării diavoli... Pretind că primele tale descoperiri le-au fost foarte utile. Nu-i din vina ta, dar aşa a fost să fie. Fie că-ţi place sau nu, scumpul meu profesor, infernul s-a bucurat mult... Şi acum aşteaptă cu nerăbdare noutăţi de la tine...

– Palavre! se supără Einstein. Ce poate fi mai nevinovat în lume? Formule mărunte, pure abstracţiuni, inofensive, dezinteresate...

– Ce naiv! şi Iblis îl împinse din nou cu arătătorul în stomac – naivule, pleacă! Aşadar m-au trimis degeaba? Crezi că s-au înşelat? Nu, ai lucrat bine. Acolo jos, vor fi mulţumiţi de tine... Vai, dacă ai şti!

– Dacă aş şti ce?

Dar celălalt se pierdu în ceaţă. Dispăruse şi staţia de benzină, şi banca de lemn. Rămase numai noaptea, vîntul şi, în depărtare, zgomotul maşinilor de pe autostrada care ducea spre universitatea Princeton din New Jersey.

Traducere - Doru Iordan
Arad

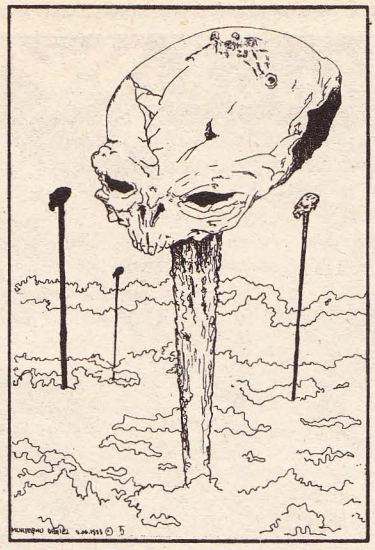

CONCURS

JSF

1. *„Tăticul"* lui Conan Barbarul (**Conan the Barbarian**) a fost scriitorul american **ROBERT ERWIN HOWARD** (1906-1936), care îi face intrarea celebrului, personaj în lumea heroic-fantasy prin romanul ***„The Phoenix on the Sword"***, apărut în decembrie 1932. Robert E.Howard s-a născut în Texas, unde de altfel şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii; părăsind cursurile universitare se dedică scrisului, începînd să publice încă din 1925. Primul roman (***„Skull-Face"***) îi apare către sfîrşitul anului 1929 în revista **„WEIRD TALES"** (apărută în 1923 şi care, deşi a dispărut în 1953, a jucat un rol decisiv în promovarea genului heroic-fantasy). Alte titluri de referinţă: ***„Kink Kull"***, ***„The Dark Man"***, ***„The Gods of Belsagoth"***.

În ciuda constituţiei sale atletice, R.E. Howard a fost marcat de un psihic labil şi în 1936 se sinucide, afectat fiind de moartea mamei sale.

Deşi promiţătoarea carieră a lui R.E. Howard s-a încheiat prematur, scriitorul a rămas celebru în istoria genului prin suita sa de personaje nemuritoare: Conan, King Ku11, Solomone Cane, Bran Mac Morn.

Ulterior, personajul Conan Barbarul din ciclul lui Howard a fost preluat de scriitorii americani **LYON SPRAGUE DE CAMP** şi **LIN CARTER**, care au scris cîteva zeci de romane şi nuvele ce s-au bucurat de acelaşi succes de care au beneficiat şi povestirile lui Howard. Seria heroic-fantasy care relatează aventurile lui Conan a fost completată, de-a lungul timpului, şi prin contribuţia scriitorilor: **POUL ANDERSON, KARL E.WAGNER, ADREW J.OFFUT, B.NYBERG şi ROBERT JORDAN.**

Eroul lui Howard nu a scăpat nici ilustratorilor de bandă desenată SF. Începuturile BDSF cu Conan the Barbarian datează din anii '70, avînd ca scenarii adaptări după romanele lui Howard. Seria BDSF (publicată în peste 15 ţări) a continuat ulterior cu scenarii originale, dintre care se remarcă cele concepute de **ROY THOMAS.** Dintre ilustratori s-au remarcat în special: **BARRY SMITH, GIL KANE, JHON BUSCEA, FRANK FRAZETA, DON KRAAR şi ERNIE CHAN.**

Conan a fost şi eroul unor filme de succes interpretate de cunoscutul actor **Arnold Schwarzenegger** şi inspirate din personajele create de R.E. Howard:

– *„Conan the Barbarian"* („Conan Barbarul"), SUA, 1982, 102', regia: John Milius, scenariul: John Milius, Oliver Stone;

– *„Conan the Destroyer"* („Conan Distrugătorul"), SUA, 1984, 101', regia: Richard Fleischer, scenariul: Gerry Conway, Roy Thomas.

Tot inspirat de personajele lui R.E. Howard este şi filmul *„Red Sonja"* („Sonia cea roşie"), SUA, 1985, 89' regia: Richard Fleischer, scenariul: MacDonald Fraser, Clive Exton; interpreţi principali: Brigitte Nielson (Red Sonja) şi acelaşi Arnold Schwarzenegger (Kalidor).

2. Echivalentul valoric al romanului ***„Dune"*** pe planul literaturii fantasy este romanul scriitorului **J.R.R. TOLKIEN:** ***„The Lords of the Rings"*** (1954 – „Seniorii inelelor"). La ancheta revistei **„LOCUS"** iniţiată în 1987 printre cunoscătorii genului în vederea stabilirii celor mai bune romane şi a celor mai buni romancieri SF/F „ai/ale tuturor timpurilor", romanul lui Tolkien s-a clasat pe primul loc cu 2928 puncte, obţinînd 388 voturi, din care 279 l-au plasat pe primul loc. Interesant de remarcat că pe poziţia a doua a aceluiaşi clasament figurează tot un roman al lui J.R.R. Tolkien: ***„The Hobbit"*** (1936). Şi mai interesant este faptul că, deşi un alt remarcabil roman al J.R.R. Tolkien obţinea în 1978, cu titlu postum, premiul **HUGO** cu calificativul de *„cel mai bun roman fantasy din toate timpurile"* (este vorba de *„The Silmarillion"*), acesta nu va figura în primele 33 de poziţii ale clasamentului revistei **„LOCUS"**.

JOHN RONALD RENEL TOLKIEN (1892-1973) s-a născut în oraşul Bloemfontein din Republica Sud-Africană; se stabileşte ulterior în Anglia, devenind licenţiat la Oxford. Ocupă pe rînd poziţiile de asistent universitar la Leeds, şef al catedrei de engleză medievală (1925-1945) şi şef al catedrei de literatură engleză (1945-1959) la Oxford, devenind unul din numele ilustre ale literaturii mondiale.

Romanul *„The Lords of the Rings"* face parte din trilogia cunoscută sub numele ***„The Fellowship of the Rings"*** (celelalte două romane fiind: ***„The Two Towers"*** – *1954* şi ***„The Return of the King"*** – 1955).

Alte titluri de referinţă sînt: ***„Farmer Giles of Ham"*** (1949), ***„The Adventures of Tom Bombadil"*** (1962), ***„Faerie"***, ***„Smith of Wottom Major"*** şi ciclul de proze scurte ***„Unfinished Tales of Numenoz and Midlle-Earth"***.

Popularitatea lui J.R.R. Tolkien este atestată şi de faptul că numele său a fost atribuit unor manifestări precum sînt:

– concursul anual „J.R.R. Tolkien" de proză heroic-fantasy din Italia;

– carnavalul anual „J.R.R. Tolkien" din Anglia, la care sînt purtate măşti uriaşe reprezentînd chipuri ale eroilor săi: Balin, Bilbo, Baggins, Bofur, Bombur, Dori, Dwalin, Fili, Gandalf, Kili, Nori, Oin, Ori, Sifur, Thorin, Tombombadil.

La noi este mai puţin cunoscut, deoarece traducerile din opera lui Tolkien se pot număra pe două (?) degete:

– ***„Poveste cu un hobit"*** *(„The Hobbit")*, Editura Ion Creangă, 1975;

– ***„Frunză de Niggle"***, trad. D.Hanu, Almanahul „România Literară" – *„Aventurile imaginaţiei, Jocurile fanteziei"*, 1991, p.144-155.

3. Personajul conceput de scriitorul britanic **MICHAEL MOORCOCK** (n.1939, Londra) ca alternativă a lui Conan Barbarul se numeşte **Elric The Necromancer** (Elric Vrăjitorul) şi este eroul ciclului de povestiri omonim, o adevărată panoramă a unei civilizaţii de 10.000 de ani.

Sabia semi-însufleţită a lui Elric, care se hrănea cu sufletele celor ucişi, se numea **„Stormbringer"** (într-o traducere aproximativă: ***„aducătoarea de furtună"***).

Ciclul ***„Elric"*** cuprinde: ***„The Stealer of Souls"*** (1961), ***„Stormbringer"*** (1965), ***„The Singing Citadel"*** (1970), ***„Elric of Melnibone"*** (1972), ***„The Sleeping Sorceress"*** (1972), ***„Elric: The Return to Melnibone"*** (1973), ***„The Jade Man's Eyes"*** (1973), ***„The Sailor of the Seas of Fate"*** (1973), ***„The Bane of the Black Sword"*** (1977), ***„Elric at the End of Time" (1981)***, ***„ The Fortress of the Pearl "***, ***„The Weird of the White Wold"*** (1989), ***„The Revenge of the Rose"*** (1991).

Povestirea din acest ciclu ***„Elric at the End of Time"*** (publicată pentru prima dată în SUA, în 1981 de publicaţia ***„Elsewhere"***, editori: T.Windling şi M.Arnold), apărută în românește în traducerea lui **Mihnea Columbeanu**, ***(„Elric la Sfîrşitul Timpului")***, constituind subiectul în exclusivitate al singurului număr publicat al revistei **„SOLITON"** în 1991.

Alte titluri heroic-fantasy de referinţă din bogata bibliografie a lui M.M.: ciclurile ***„The History of the Runenstaff"***, ***„Jerry Cornelius"***, ***„Books of Corum"***, ***„Eternal Champion"***, ***„Oswald Bastable"***, ***„The Dancers at the End of Time"*** şi ***„Chronicles of Castle Brass"***, romanul ***„The Ice Schoaner"*** (Apărut în serial în revista **„SF Impuse"** în 1966, publicat în volum în 1969 şi revizuit în 1977 – traducere în română de Florin Mircea Tudor: ***„Schoonerul gheţii"***, Editura Multistar, Piatra Neamţ, col. Dimensiuni, nr.8, 1993).

Ioan Pavelescu

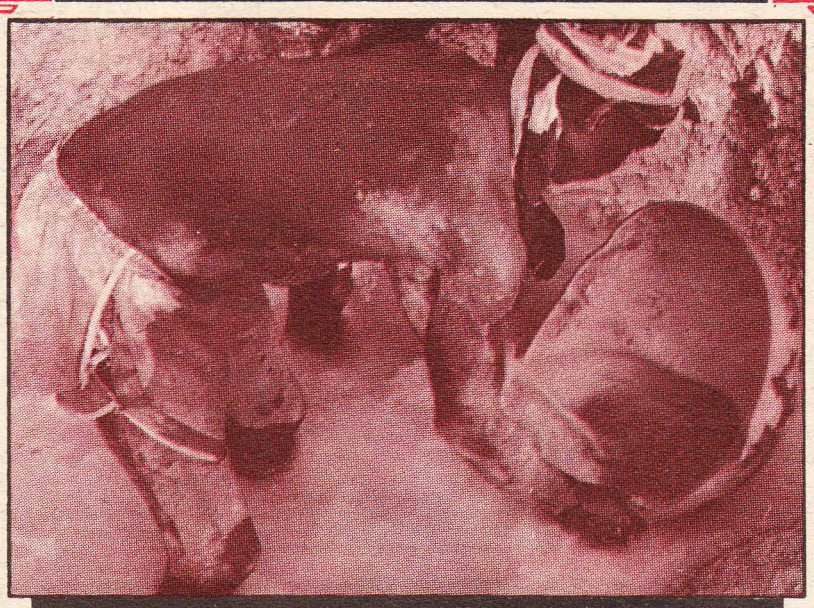

ROBERT SILVERBERG

Afacerea relicvelor

Voltusianul era un hominid mic, uscăţiv, cu o guşă purpurie ce tremura nervoasă. Încerca să mă determine să mă apropii făcîndu-mi semne disperate cu unul din cele patru braţe strîmbe.

– Pe aici prietene. Acolo este mormîntul împăratului.

– Vin, Dolbak, i-am spus abia tîrînd sapa şi rucsacul.

– Iată-l, mi-a spus fericit, arătînd o movilă. L-am păstrat pentru dumneavoastră.

Am băgat mîna în buzunar, am scos un pumn de bani în formă de săgeată şi i-am dat unul. Voltusianul mi-a mulţumit cu un gest umil şi m-a ajutat să descarc.

Am luat sapa şi am înfipt-o în pămînt. Emoţia descoperirii mă făcea să vibrez, aşa cum mi se întîmplă întotdeauna. Bănuiesc că aceasta este cea mai mare fericire a unui arheolog, momentul de extaz cînd sapa muşcă prima dată pămîntul. Am săpat repede urmînd îndrumările lui Dolbak.

– Acolo este, spuse cu evlavie, şi este deosebit de frumos. Vai, domnu' Jarrell, ce fericit sînt pentru dumneavoastră!

M-am sprijinit în sapă să-mi recapăt respiraţia, înainte de a mă apleca să privesc. Mi-am şters broboanele de transpiraţie şi gîndul mi-a zburat la marele Schliemann, care trudise pe căldura înăbuşitoare de la Hissarlik, să scoată la iveală ruinele Troiei. Schliemann a fost dintotdeauna unul din eroii mei preferaţi, împreună cu alţi arheologi care au făcut lucrări de pionierat în pămînturile fertile ale Planetei Mamă.

Obosit, m-am lăsat în genunchi, încercînd să scot obiectul lucitor peste care dădusem. I-am îndepărtat crusta de mîl şi l-am studiat.

– O amuletă, perioada a treia, talisman protector nespecific. Încrustată cu gobrovir (o piatră asemănătoare smaraldului), cu ape din cele mai splendide.

După ce am terminat cu analiza, m-am întors către Dolbak şi i-am strîns călduros mîna.

– Cum pot să-ţi mulţumesc?

Ridică stingherit din umeri:

-Nu-i nevoie. Sper să aibă un preţ mare şi s-o poarte o femeie frumoasă de pe Pămînt .

– Sper, am spus, puţin cam amărît.

Dolbak simţise cauza supărării şi profundei mele dezamăgiri.

Această pervertire a arheologiei într-o sursă de ornamente şi salbe ale extravaganţei, care să împodobească casele oamenilor bogaţi şi pe soţiile lor,m-a iritat întotdeauna . Deşi eu nu am văzut Pămîntul niciodată, îmi place să cred că lucrez în spiritul marilor tradiţii ale lui Schliemann şi Evans, ale căror mari descoperiri erau expuse în galeriile de la British Museum sau Ashmolean şi nu ajunseseră să fie agăţate pe pieptul pavoazat al vreunei fetişcane putred de bogată, numai în dorinţa ei de a ţine pasul cu moda zilei, purtînd antichităţi.

Am suspinat şi mi-am îndreptat din nou privirea către săpături. Amuleta zăcea acolo, fără cusur în perfecţiunea ei, o relicvă minunată a grandioasei rase care populase cîndva planeta Voltus. Căutînd să-mi ascund tristeţea, m-am aplecat şi am ridicat uşor cu ambele mîini, cu tandreţe chiar, amuleta care se odihnise atîtea mii de ani în acest lăcaş.

Am simţit subit nevoia să-l plătesc în plus pe Dolbak. Extraterestrul uscăţiv a acceptat moneda cu recunoştinţă, dar şi cu o oarecare rezervă, ceea ce m-a făcut să cred că probabil toată această afacere îi părea şi lui la fel de murdară .

– A fost o zi rodnică, am spus. Vom merge la evaluare şi apoi îţi voi da comisionul. E bine bătrîne?

– Da, e foarte bine domnule, a spus domol şi m-a ajutat, ca de obicei, să-mi strîng echipamentul.

Am traversat cîmpia şi am intrat în colonia Terran. Pe străzile întortocheate către Oficiul de evaluare, cîrduri de copii cu patru braţe şi de culoare purpurie ţopăiau gălăgioşi, oferindu-ne obiecte de vînzare, obiecte pe care le făcuseră ei singuri. *Cîteva din lucrările lor erau chiar drăguţe. Se pare că voltusienii aveau o aptitudine remarcabilă pentru artizanat.* Dar i-am îndepărtat.

Oficiul de evaluare era încă deschis şi am văzut doi oameni stînd afară, fiecare cu ghidul lui.

– Bună, Jarrell, mi-a strigat unul.

Involuntar, m-am retras. Era David Sturges, unul din arheologii cei mai lipsiţi de scrupule ai Companiei de pe Voltus. Un om care nu pregeta să spargă cele mai sfinte sanctuare ale planetei şi să comită stricăciuni ireparabile, numai de dragul de a-l despuia de orice obiect care putea fi valorificat.

– Bună Sturges, i-am răspuns .

– Ai avut o zi bună, bătrîne? Ai găsit ceva pentru care să merite să te îmbeţi?

Am schiţat un rînjet şi am dat afirmativ din cap.

– O amuletă drăguţă din Perioada a treia. Mă gîndeam să o predau imediat, dar dacă o vrei tu, nu o mai predau. O voi lua acasă şi la noapte o voi lăsa pe masă. În felul acesta tu nu vei mai face şi alte stricăciuni căutînd-o.

– Hm, nu va fi nevoie. Astăzi am adus o veritabilă comoară din cranii emailate. O duzină! Din Era Extinderii, montate cu spirale din platină. Făcu un semn către extraterestrul care-i servea drept ghid, un voltusian cu privirea posomorîtă, pe nume Qabur. Băiatul mi le-a găsit. Qabur e un flăcău minunat. *S-a dus direct la ea, parcă ar avea un radar în loc de nas.*

Tocmai mă pregăteam să-mi laud şi eu ghidul meu, cînd Zweig, cel ce evalua, a apărut în faţa Oficiului.

– Hai cine urmează?Tu, Jarrell?

– Da, domnule. Mi-am luat sapa şi l-am urmat. S-a prăvălit în scaunul de la biroul său şi m-a privit obosit.

– Ce ai de declarat, Jarrell?

Am scos amuleta din rucsac şi i-am dat-o.

A examinat-o cu atenţie, observînd modul în care lumina făcea incidenţa cu feţele pietrelor de gobrovir montate şi s-a uitat la mine:

– Nu-i rea!

– Este o piesă mai rară, nu-i aşa?

– Nu-i rea, a repetat, şaptezeci şi cinci de dolari.

– Ce? Eu am estimat-o la cel puţin cinci sute! Haide Zweig, fii rezonabil. Uită-te la calitatea acelor pietre de gobrovir!

– Foarte frumoase, – recunoscu el. Dar trebuie să înţelegi că

gobrovirul, deşi este foarte aspectuos, ca valoare intrinsecă nu este o piatră foarte preţioasă. Şi eu trebuie să iau în considerare atît valoarea intrinsecă, cît şi pe cea istorică, după cum ştii şi tu.

– Nu mă voi tîrgui, Zweig. Dă-mi o sută cincizeci şi ia-o!

El rînji cu viclenie.

– Ce aveai de gînd să faci cu ea? Voiai s-o donezi la British Museum?

Remarca mă înţepa. L-am privit abătut, iar el a spus:

– Îţi voi da o sută.

– O sută cincizeci sau nimic.

A băgat mîna în sertar şi a scos zece hîrtii de cîte zece dolari şi i-a etalat pe birou.

– Asta-i oferta, spuse. Este tot ceea ce poate da Compania.

L-am privit intens cîteva clipe ce mi s-au părut fără sfîrşit, mi-am plecat fruntea încreţită, am luat cele zece hîrtii de cîte zece şi i-am dat amuleta.

– Asta-i ultima. Data viitoare îţi voi accepta chiar şi „treizeci de arginţi".

– Nu-mi face greutăţi, Jarrell. Aceasta îmi este meseria.

I-am azvîrlit una din cele zece hîrtii lui Dolbak, care mă aştepta, am dat scurt din cap şi am plecat.

M-am întors la locuinţa mea sărăcăcioasă de la periferia coloniei Terran, într-o stare de profundă deprimare. De fiecare dată cînd i-am predat lui Zweig o relicvă şi, în decursul celor optsprezece luni de cînd am acceptat această muncă blestemată, şi-i predasem destul de multe, m-am simţit într-adevăr ca luda. Cînd mă gîndeam la vitrinele pe care ar fi putut să le umple descoperirile mele, să zicem în camera Voltus din British Museum, simţeam un fel de durere. Scuturi de cristal cu mînere duble, apărători de maxilar din cel mai bun obsidian, cercei filigranaţi cu o lucrătură de o delicateţe greu de imaginat. Toate acestea erau produsele uneia din cele mai prodigioase civilizaţii, vechii voltusieni.

Amuleta de astăzi, de exemplu, ce am făcut cu ea? Am dat-o unui..., unui oarecare în fond, care să o trimită din nou pe Pămînt, pentru a fi vîndută celui care oferă mai mult.

Am luat o carte, Evans, „Palatul din Minos" şi pentru un moment, înainte de a o pune la loc pe raft, am privit-o îndurerat. Îmi simţeam ochii grei după emoţiile zilei. Mă simţeam vlăguit şi foarte obosit.

Cineva a bătut la uşă, la început timid, apoi cu mai multă îndrăzneală.

– Intră, am spus.

Uşa s-a deschis uşor şi a păşit înăuntru un voltusian scund. L-am recunoscut, era un ghid care rămăsese fără slujbă şi care nu prezenta nici o garanţie.

– Ce vrei Kushkak?, l-am întrebat obosit.

– Domnu'...Jarrell?

– Da?

– N-aveţi nevoie de un băiat, domnule? Pot să vă arăt cele mai grozave comori, domnu'. Numai dintre cele mai valoroase, mai bine plătite.

– Am deja un ghid - Dolbak. Nu am nevoie de altul, mulţumesc.

Extraterestrul arăta ca şi cum se prăbuşise ceva în el. Şi-a lipit nefericit braţele inferioare de corp.

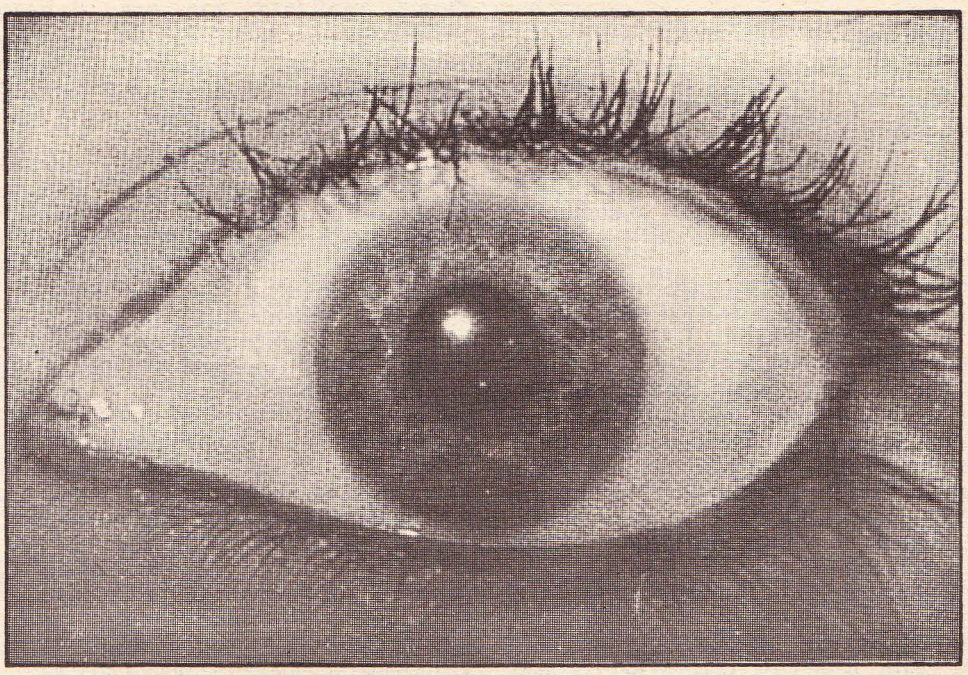

– Atunci îmi pare rău că v-am deranjat, domnu' Jarrell. Îmi pare rău. Foarte rău.

Am observat ce figură disperată făcuse cînd a ieşit. Toţi aceşti voltusieni mi se păreau ca nişte bătrîni uscăţivi, chiar cei tineri. Erau o rasă în paroxismul declinului, cu nici o urmă din grandoarea ce trebuie să-i fi caracterizat în vremurile de demult, cînd creaseră relicvele respective. Era curios, gîndeam eu, ca o rasă să-şi piardă în aşa hal vigoarea în decursul cîtorva mii de ani.

Cam pe la opt şi douăzeci şi trei se auzi alt ciocănit în uşă.

– Intră, am spus, tresărind.

Silueta slăbănoagă a lui George Darby pătrunsese pe uşă. Darby era un arheolog care dorea cu tot atîta ardoare ca şi mine să vadă Pămîntul şi care detesta în aceeaşi măsură Compania .

– Ce te aduce aici, atît de tîrziu, George? L–am întrebat, după care am adăugat convenţionala întrebare:

– Şi cum a fost ieşirea ta de astăzi?

– Ieşirea mea? Hm, ieşirea mea! Vădea o emoţie neobişnuită. Da, ieşirea mea. Tu îl ştii pe băiatul meu, pe Kushkak?

Am dat din cap afirmativ.

– A fost adineauri aici să caute de lucru. Nu ştiam că a lucrat cu tine.

– Doar cîteva zile, a fost de acord să lucreze pentru cinci procente, aşa că l-am luat.

Eu n-am făcut nici un comentariu, fiindcă ştiam cum se puteau întoarce lucrurile.

– A fost aici, zici? – se încruntă Darby. Nu l-ai angajat, nu-i aşa?

– Sigur că nu, – spusei eu.

– Ei bine, eu l-am luat. Dar ieri m-a purtat în cerc timp de trei ore, înainte de a recunoaşte că de fapt nu ştia nici un loc anume, aşa că l-am pus pe liber şi acum iată-mă la tine.

– De ce? Cu cine ai fost astăzi?

– Cu nimeni, – spuse Darby tăios. Am ieşit de unul singur. Pentru prima dată remarcasem că îi tremurau degetele şi, în camera mea întunecoasă, faţa lui părea palidă şi trasă.

– Ai ieşit de unul singur, am repetat, fără ghid?

Darby a dat afirmativ din cap, trecîndu-şi nervos un deget prin smocul alb dezordonat de pe frunte.

– Pe de altă parte am făcut-o din nevoie, nu am putut găsi la timp un ghid, iar pe de altă parte am vrut să dau lovitura de unul singur. Ghizii au o manieră a lor de a te duce mereu la aceleaşi morminte, ştii tu. Eu m-am dus în cealaltă direcţie. De unul singur.

Tăcu pentru o clipă. Mă întrebam ce-l frămînta într-atît. După o pauză, continuă:

– Ajută-mă să-mi dau jos rucsacul.

I-am desfăcut baretele de pe umeri şi i-am pus sacul gri din doc pe scaun. El a desfăcut cataramele ruginite, a băgat mîna înăuntru şi cu grijă a scos ceva afară:

– Ce crezi că-i asta Jarrell?

Am luat-o cu mare grijă de la el şi am examinat-o cu atenţie. Era un castron scobit cu mîna dintr-un lut negru mîlos. Urmele degetelor se vedeau destul de clar, iar castronul avea o formă neregulată şi ciudată. Era,

oricum bizar.

– Ce-i asta? – am întrebat. Fără îndoială, ceva preistoric.

Darby zîmbi nefericit:

– Aşa crezi tu, Jarrell?

– Trebuie să fie, priveşte, aş spune că a fost făcut de un copil, dacă urmele degetelor de pe lut nu ar avea asemenea dimensiuni. Este sau foarte vechi sau lucrarea vreunui idiot.

El a dat din cap:

– O atitudine logică. Numai că am găsit şi asta în stratul de sub castron. Şi îmi dădu o apărătoare de maxilar placată cu aur, în stilul Perioadei a treia.

– Asta era sub castron? – am întrebat încurcat. Castronul este mult mai recent decît apărătoarea de maxilar. Asta vrei să spui, nu?

– Da, – a spus domol. Şi şi-a încrucişat braţele:

– Jarrell, iată ce presupun eu, tu eşti liber să crezi ce vrei. Hai să nu luăm în considerare posibilitatea că acest castron să fi fost confecţionat de un idiot şi nici probabilitatea că el ar reprezenta o perioadă de decadenţă a olăritului voltusian, despre care noi nu ştim nimic. Iată ce presupun: acest castron datează din antichitatea clasică, cu trei mii de ani în urmă, sau cam aşa. Şi că apărătoarea de maxilar pe care o admiri tu atît este veche de un an sau cel mult doi.

Auzind aceasta era cît pe ce să scap apărătoarea de maxilar din mînă.

– Vrei să spui că voltusienii ne induc în eroare?

– Chiar aşa, răspunse Darby. Cred că în colibele lor, colibele acelea care sînt tabu pentru noi, ei se ocupă în masă de confecţionarea antichităţilor pe care le plasează în anumite locuri, unde să le putem găsi noi.

Era o ipoteză oribilă.

– Ce dovadă ai?

– Deocamdată nimic. Dar o voi avea. Vreau să demasc toată această afacere murdară, – spuse Darby cu hotărîre, intenţionez să pun mîna pe Kushkak şi să storc adevărul de la el. Să las astfel Universul să afle că relicvele voltusiene sînt false, că adevărata artă voltusiană veche este reprezentată de ulcele din lut de nici o valoare estetică şi care nu reprezintă interes pentru nimeni, decît pentru noi, arheologii – a sfîrşit el pe un ton amar.

– Bravo, George! – am aplaudat, dă-i în vileag! Neapărat! Lasă filistinii care au dat preţuri exorbitante pentru aceste piese să descopere că ele nu sînt din vechime, că sînt la fel de moderne ca şi sobele radio-termice din bucătăriile lor supradotate. Asta-i va îmbolnăvi pe cei care, de cînd cu Reînvierea şi toată moda ce a decurs din ea, refuzau chiar să atingă un obiect ce nu avea cel puţin cîteva milenii vechime.

– Exact!

Am simţit nota de triumf din vocea lui.

– Mă duc să-l caut pe Kushkak chiar acum. Este destul de disperat ca să îl putem face să vorbească. Vrei să mergi cu mine?

– Nu, nu, – m-am grăbit să-i răspund. Evit violenţa de orice formă. Am de scris cîteva scrisori. Ai tu grijă de asta.

Şi-a împachetat cele două relicve, s-a ridicat şi a plecat. L-am urmărit de la fereastră cum se îndrepta pe străzile desfundate spre magazinul de spirtoase, unde putea fi găsit de obicei Kushkak. Intră, şi cîteva minute mai tîrziu, am auzit larmă de glasuri în noapte.

Kuskak, luat pe nepusă masă, dăduse totul în vileag. Voltusienii, artizani străluciţi, cum îi ştia toată lumea, au încercat ani de-a rîndul să-şi vîndă produsele celor avuţi de pe Pămînt, dar nu găsiseră piaţă de desfacere: Contemporane? Pfuu! Clienţii erau în căutare de antichităţi.

Incapabili să-şi vîndă produsele lor proprii, voltusienii s-au văzut obligaţi să se reprofileze pe confecţionarea de antichităţi, întrucît strămoşii lor fuseseră într-atît de neprevăzători încît nu le lăsaseră nimic mai vandabil decît nişte oale grosolane din lut.

Ca să-şi creeze o antichitate proprie care să incite imaginaţia pămîntenilor, era mai greu; dar se simţiseră în stare să-şi creeze singuri o artă comparabilă cu cea a Egiptului, a Babilonului şi a altor civilizaţii fabuloase ale Pămîntului. Apoi, n-a fost decît o simplă chestiune de concepţie şi execuţie a relicvelor.

Odată realizate, ele erau îngropate în straturi corespunzătoare. Asta era o operaţie grea, dar voltusienii au realizat-o cu uşurinţă, restaurînd după aceea straturile perturbate cu aceeaşi abilitate a detaliului ca şi cea folosită la confecţionarea relicvelor. *Păşunile astfel pregătite îşi primeau turmele înfometate.*

Acum îi priveam pe slăbănogii de voltusieni cu mai mult respect. Este clar că ei trebuie să fi stăpînit tehnica arheologiei înainte de a-şi pune în aplicare şarlatania lor, altfel ei nu ar fi reuşit niciodată să rezolve cu atîta măiestrie problema corelării dintre straturi. Îşi realizaseră planul fără greş, pînă în ziua în care un pămîntean a scos cu neruşinare la iveală o relicvă veritabilă a voltusienilor.

Situaţia era încă haotică cînd, mai tîrziu, în după-amiaza aceea am intrat în piaţa din faţa Oficiului de evaluare, pămînteni şi voltusieni roiau de jur împrejur, fără vreun scop anumit, neştiind ce este de făcut în continuare sau încotro să se îndrepte.

Mi-a ajuns la ureche un zvon precum că Zweig s-ar fi sinucis, dar a fost imediat contrazis de apariţia lui, în persoană. Era teribil de indispus, dar era totuşi în viaţă. A venit la Oficiu şi a afişat un carton cu un scris cam lăbărţat. Pe el scria:

AZI NU SE LUCREAZĂ

Am zîmbit, apoi l-am văzut pe Dolbak care trecea pe acolo şi l-am strigat.

– Sînt gata. Hai la lucru! am spus cu un aer nevinovat.

Ochii lui fără pleoape mă priviră cu milă.

– Cum domnu', n-aţi auzit? Nu vor mai fi nici un fel de ieşiri la *„Morminte"*.

– Ce, e adevărat?

– Da, zise el trist, e adevărat.

Era clar că-i venea greu să vorbească mai mult. A plecat şi l-am identificat pe Darby.

– Se pare că ai avut dreptate, i-am spus, s-a dat totul în vileag.

– Bineînţeles. De îndată ce s-au văzut confruntaţi cu versiunea lui Kushkak, şi-au dat seama că jocul lor s-a sfîrşit. Sînt prea cinstiţi din fire pentru ca în faţa acuzaţiilor noastre să-şi mai continue minciuna.

– Într-un fel este destul de rău. Produceau lucruri frumoase, ştii bine.

– Un moment prietene, auzirăm o voce din spate.

Întorcîndu-ne l-am văzut pe David Sturges, aruncîndu-ne nişte priviri fioroase.

– Ce doreşti? – întrebă Darby.

– Vreau să ştiu de ce nu ţi-ai ţinut gura – spuse Sturges- de ce a trebuit să dărîmi acest aranjament atît de convenabil pentru noi? Ce contează pentru tine dacă sînt autentice sau nu? Atîta timp cît oamenii erau dispuşi să plătească pentru ele, de ce să-ţi tai creanga de sub picioare?

Darby făcu un gest dispreţuitor, dar nu zise nimic.

– Ai dus de rîpă totul – continuă Sturges – acum din ce ai să trăieşti? Îţi poţi permite luxul de a merge pe o altă planetă?

– Am făcut ceea ce trebuia să fac, îi răspuse Darby.

Sturges pufăi batjocoritor şi se îndepărtă. L-am privit pe Darby.

– Are dreptate, ştii bine. Va trebui să mergem pe o altă planetă acum. Voltus nu mai face două parale. N-ai reuşit decît să ne laşi pe noi pe drumuri şi în acelaşi timp să desfiinţezi economia voltusiană. Poate că ar fi fost mai bine dacă îţi ţineai gura.

Pentru un moment m-a privit împietrit.

– Jarrell, cred că te-am supraestimat.

A doua zi a venit o navă după Zweig şi Oficiul de evaluare s-a închis pentru totdeauna. Compania nu mai voia să aibă de-a face cu Voltus. Echipajul navei a trecut rapid prin colonia Terran, răspîndind afişe prin care se anunţa că totuşi Compania avea nevoie de serviciile noastre în continuare şi că ne putea folosi pe alte planete, cu condiţia să ne plătim transportul.

Asta era capcana. Nici unul dintre noi nu economisise suficient din onorariile ce le-am primit de la Companie ca să putem pleca de pe Voltus. Fusese visul nostru, al tuturor, să explorăm lumea în care se născuseră strămoşii noştri. Fusese

doar o iluzie. La nivelul salariilor plătite de Companie, nu am fi putut niciodată să economisim suficient ca să plecăm.

Am început să cred că Darby probabil greşise, dînd în vileag înşelăciunea. Pe noi nu ne-a ajutat, iar pentru autohtoni era practic sfîrşitul lumii.

Trei zile după izbucnirea scandalului, un băiat localnic mi-a adus un bilet. Era de la David Sturges şi suna aşa: „*La noapte ne întîlnim în apartamentul meu*". Cînd am ajuns, am văzut că întreaga mică colonie de arheologi a Companiei era acolo, inclusiv Darby.

– Bună seara, Jarrell – spuse politicos Sturges cînd m-a văzut intrînd – cred că acum este toată lumea aici, aşa că putem începe. Îşi drese glasul:

– Domnilor, cîţiva dintre dumneavoastră m-aţi acuzat că aş fi încălcat regulile de etică, – spuse el. Că aş fi chiar necinstit. Nu e nevoie să negaţi. Am încălcat regulile eticii. Totuşi, zise el încruntîndu-se, sînt şi eu victima aceleiaşi nenorociri care ne-a lovit pe toţi şi sînt la fel de incapabil de a mă salva. Prin urmare, aş vrea să vă fac o propunere.

– Ce-ţi trece prin cap, Sturges?

– Azi dimineaţă, – zise el, unul dintre extratereştri a venit la mine cu o idee. Este o idee bună. Pe scurt, el propune ca, în calitatea noastră de arheologi experţi, să-i învăţăm pe voltusieni cum să execute relicve de pe Terra: Nu mai există piaţă de desfacere pentru nimic de pe Voltus, dar de ce să nu continuăm să profităm de pe urma îndemînării voltusienilor, de vreme ce piaţa este deschisă pentru relicvele de pe Pămînt? Noi vom trece prin contrabandă relicvele pe Pămînt, le vom îngropa, să le dezgropăm din nou şi să le vindem acolo. Astfel vom beneficia de întregul profit, nu numai de mizerabilul onorariu pe care Compania ni-l aloca.

– Este ruşinos, Sturges, – spuse Darby cu asprime. Nu-mi place ideea.

– Dar cum îţi place ideea de a muri de foame, replică Sturges. Vom putrezi pe Voltus, dacă nu ne punem mintea la contribuţie.

– Voi încerca să elucidez eu lucrurile pentru doctorul Darby. George, noi sîntem într-o situaţie disperată şi tot ce putem face este să încercăm să ne salvăm. Nu putem rămîne nici aici. Dacă acceptăm planul lui Sturges, vom reuşi să ne facem o rezervă de bani în scurt timp. Vom fi liberi.

Darby nu părea convins. A dat din cap neîncrezător.

– Nu există nici o scuză care să justifice falsificarea relicvelor din Terra. Nu, dacă o veţi face, vă voi divulga.

La această ameninţare, încăperea s-a scufundat în tăcere. Sturges mă implora din privire, aşa că mi-am umezit buzele:

– Se pare că n-ai înţeles George. Odată cu realizarea acestui plan, toată arheologia va cunoaşte o nouă şi prosperă epocă. Ascultă, noi vom scoate vreo jumătate de duzină de scarabei falşi din Valea Nilului. Oamenii îi cumpără şi noi, din profitul realizat, continuăm o intensă renaştere a arheologiei. Apoi vom avea posibilitatea să căutăm scarabei veritabili.

Ochii lui s-au luminat, dar îmi dădeam seama că nu era pe deplin convins. Acum mi-am aruncat în arenă argumentul forte.

– Afară de asta, George, cineva va trebui să meargă pe Pămînt să conducă aceste lucrări.

Am făcut o pauză, în care i-am citit aprobarea lui Sturges din privire.

– Cred, – spusei eu cu voce tare, că este aprobarea unanimă a acestei adunări, să numim pe cel mai mare expert al antichităţilor de pe Terra, ca să se ocupe de lucrări pe Pămînt, dr. George Darby.

Nu puteam să cred că vă fi în stare să reziste. Am avut dreptate.

Şase luni mai tîrziu, un arheolog care lucra lîngă Gizeh a dezgropat un scarabeu minunat, prelucrat cu multă delicateţe şi încrustat cu pietre preţioase necunoscute încă.

Într-un articol publicat într-o revistă de mic tiraj, la care eram abonaţi majoritatea dintre noi, el pretindea că această

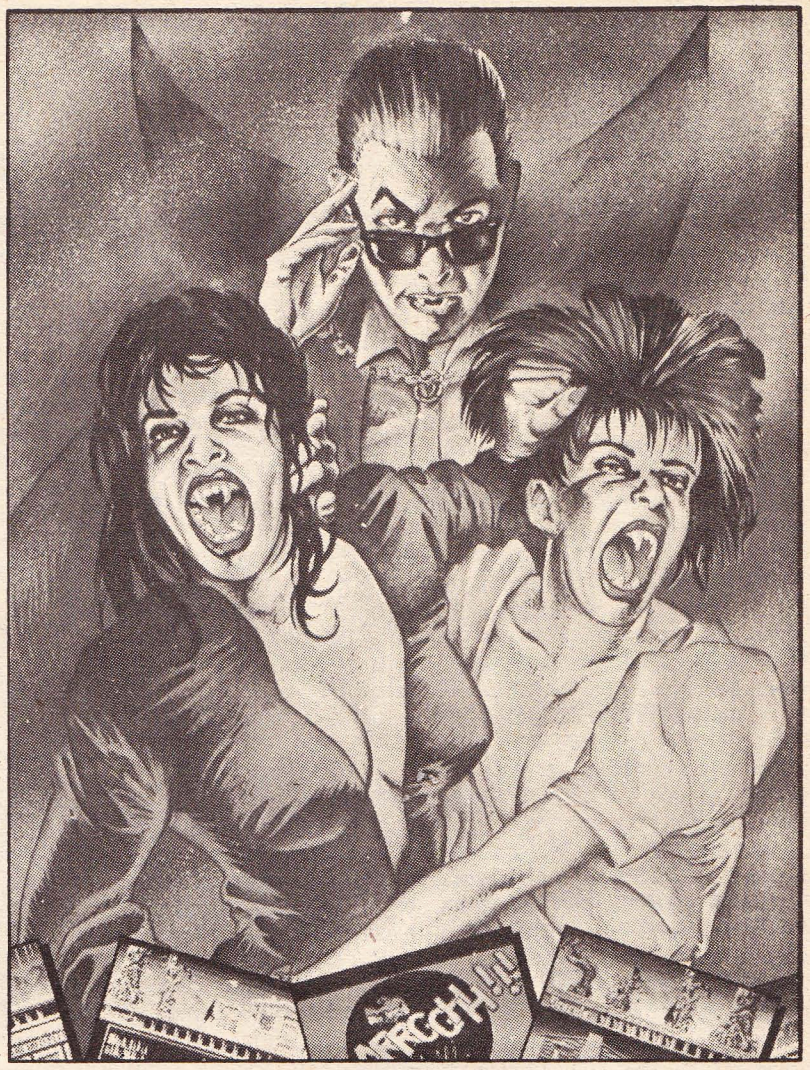

descoperire reprezenta un produs al unei ere necunoscute pînă acum din epitologie. El a reuşit să vîndă scarabetul unui concern de bijuterii pentru o sumă fabuloasă şi a utilizat profitul pentru finanţarea unei explorări extensive pe întreaga Vale a Nilului. Aşa ceva nu se mai făcuse de la declinul arheologiei, cu mai mult de un secol în urmă.

La scurt timp după aceea, un student care lucra în Grecia a descoperit un remarcabil scut homeric.

Ceea ce fusese o ştiinţă la fel de moartă ca alchimia, a înflorit deodată. Oamenii de pe Pămînt au descoperit că propria lor lume conţinea bogăţii la fel de solicitate ca acelea de la Voltus sau Dariak sau alte planete.

Cîteodată îmi pare rău că a fost Darby şi nu eu acela căruia i s-a încredinţat invidiata misiune de a merge pe Pămînt, dar mă consolez la gîndul că aceasta fusese singura cale de a-i cîştiga încrederea. M-am convins de înţelepciunea proverbului „scopul scuză mijloacele". În curînd noi toţi vom fi suficient de înstăriţi ca să ne putem permite o călătorie pe Pămînt, la liberă alegere.

Eu însă, nu mai sînt aşa de sigur că vreau să merg. A existat o antichitate voltusiană veritabilă, aşa cum bine ştiţi, şi a început să mă pasioneze tot atît de mult ca cea a Greciei şi Romei. Am ocazia să fac arheologie pură, într-un teren de cercetare virgin.

Aşa că, probabil după toate cele întîmplate, voi rămîne aici. Am de gînd să scriu o carte despre relicvele voltusiene, mă refer, bineînţeles, la cele veritabile, toate acele lucruri primitive, fără nici o valoare comercială. Mîine, am de gînd să-i arăt lui Dolbak arta olăritului aztec, din perioada Chichimec: Oalele lor erau foarte arătoase. Cred că s-ar putea găsi o piaţă bună de desfacere.

Traducere - Doru Iordan

FILE DIN ISTORIA MODERNĂ A LITERATURII SF ANGLO-SAXONE

NICOLAE C. ARITON

20. Începînd cu numărul din *septembrie 1937*, revista *„Astounding Stories"* suferă schimbări majore în organizarea redacţiei. F. Orlin Tremaine capătă o funcţie mult mai importantă în cadrul firmei *„ Street and Smith"*, abandonînd revista pe care o condusese atîţia ani. Ca succesor se hotărăşte angajarea lui **John W. Campbell**, pe atunci în vîrstă de 27 de ani şi unul din autorii cei mai apreciaţi de public. Cum era de aşteptat, Tremaine şi-a păstrat influenţa asupra revistei pînă la mijlocul anului 1938. Această dată reprezintă de fapt ruperea definitivă a legăturilor cu grupul *Street and Smith*. Schimbarea nu a fost percepută imediat de către cititori, astfel încît scrisorile acestora începeau cu acelaşi *„Dear Mr. Tremaine "*. Abia din ianuarie **Campbell** a schimbat formula în : *„Dear Mr. Editor "*, iar trei luni mai tîrziu: *„Dear Mr. Campbell "*.

Primul act săvîrşit de către **Campbell** a fost să suprime **„thoought variant stories"**, o rubrică dragă lui **Tremaine**, ce conţinea povestiri cu idei noi. Apare în schimb **„mutant stories"**. O altă schimbare mult mai importantă, inaugurată de către **Campbell**, a fost aceea a numelui, începînd cu numărul din *martie 1938*: *„Astounding Stories*a fost transformat în *„Astounding Science Fiction"*. **John W. Campbell** găsea titlul *„Astounding"* (care înseamnă „stupefiant"), dezonorant pentru calitatea unei reviste. Pe de altă parte îl deranja faptul că revista sa se afla în mijlocul acestor **„pulps"**, care proliferau o literatură populară sub coperţi kitsch . Ideea sa era de a pune în evidenţă cuvîntul science-fiction, pentru a putea abandona cu prima ocazie titulatura *Astounding*. Din nefericire pentru el, **Charles Hornig** avea să lanseze puţin mai tîrziu revista *„Science-Fiction"*, ruinînd astfel intenţiile lui **Cambpell**.

THE LEGION OF TIME, de **Jak Williamson**, a apărut în numerele din *iunie-august 1938*; era o time- opera foarte originală şi care a lăsat o impresie durabilă. Unui tînăr bărbat, Dennis Lanning, îi apare imaginea unei foarte frumoase femei, Lethonee, care-l pune în gardă asupra unui zbor aerian pe care urma să-l efectueze a doua zi spunîndu-i: *„Nu zbura mîine pentru că Jonbar va fi distrusă."* Dennis nu înţelege sensul exact al mesajului, dar cedează comenzile aparatului său de zbor unui prieten care este ucis într-un accident. Tînărul, foarte afectat părăseşte America pentru o croazieră în cursul căreia întîlneşte o tînără femeie nu mai puţin frumoasă, dar mult mai provocantă, mai sălbatică, Sorainya. Ea zboară într-un fel de cochilie aurită, alături de vas. Ea îl invită pe Dennis să sară peste bord pentru a ajunge în braţele ei; el este împiedicat „in extremis " de către Lethonee. Cochilia aurită era doar o simplă imagine temporală iar nefericitul ar fi căzut într-un ocean *infestat* cu rechini. Lethonee îi explică că este reprezentanta oraşului Jonbar, aflat în viitor, iar Sorainya este regina războinică a oraşului Gyronchi, aflat în aceeaşi epocă cu Jonbar, dar într-o altă probabilitate a viitorului. Iar aceste două probabilităţi se exclud reciproc. Sau Jonbar şi locuitorii săi vor avea o existenţă reală, sau cei fericiţi vor fi cei din Gyronchi. Din acest motiv, Lethonee trebuie să-i apere viaţa lui Dennis Lanning, o adevărată cheie a acestui viitor probabil, acelaşi motiv pentru care Sorainya îi doreşte moartea.

În timp ce se derula acest roman, în numărul din *august 1938*, era publicată o lungă nuvelă semnată de **Don A. Stuart, WHO GOES THERE?** care poate fi considerată ca un veritabil punct de despărţire de SF-ul clasic al anilor '40. În orice caz, această nuvelă a influenţat în mod considerabil cariera lui A. E. Van Voght, după cum vom vedea mai departe. WHO GOES THERE? este povestea unei expediţii ştiinţifice în Antartica, care descoperă, într-un bloc de gheaţă, corpul unei creaturi extra-terestre, aparent moarte de mai multe sute de mii de ani. Biologul; expediţiei începe topirea blocului de gheaţă în intenţia de a diseca apoi corpul din interior. Acesta însă nu era deloc mort şi în scurt timp scapă din capcana de gheaţă. Urmărit din toate direcţiile, ciuruit de gloanţe, ars cu aruncătorul de flăcări, extraterestrul demonstrează o capacitate stupefiantă de a se transforma şi de a imita alte forme vii. Monstrul se va transforma într-un cîine al expediţiei. Groaza începe atunci cînd monstrul din altă lume le arată urmăritorilor săi că nu are doar această capacitate, el poate de asemenea să se scindeze, în scurt timp membrii expediţiei convingîndu-se că şi ei pot deveni o copie a monstrului. În urma unei lupte terifiante în care inteligenţa şi ştiinţa oamenilor se opune puterilor malefice ale creaturii venite din alte spaţii, în sfîrşit, aceasta va fi distrusă. Ar mai fi de adăugat că **Don A. Stuart**, dacă vă aduceţi aminte, este pseudonimul lui **Campbell**.

Numărul din decembrie ne face cunoscut un nou autor, **Lester del Rey**. Un text al său fusese deja publicat din luna aprilie, dar marcarea intrării adevărate a autorului printre cei mari ai genului se face cu nuvela HELEN O'LOY.

Ramon F. Alvarez del Rey s-a născut la 2 iunie 1915

.Mama sa moare cînd era încă copil, şi rămîne doar cu tatăl sau, un fermier sărac şi alcoolic. În acest climat sordid, constituţia tînărului Ramon a fost afectată din cauza unei alimentaţii necorespunzătoare. La vîrsta de 12 ani, la sfîrşitul studiilor primare, tatăl îi permite să plece ca angajatul unui circ, şi din acel moment reuşeşte să-şi astîmpere foamea în fiecare zi, ceea ce era pentru el un lucru de vis. A exercitat mai multe meserii printre care şi, normal, pe cea de bucătar. În anul 1930, într-un mic oraş din New-Mexico, tînărul Ramon, **pe atuci în vîrstă de 15 ani** întîlneşte o tînără cu trei ani mai mare. O cere în căsătorie şi îi convinge pe oficialii de stat că are de fapt vîrsta legală căsătoriei. Tînăra soţie moare trei luni mai tîrziu în urma loviturii unui cal. Începînd din anul 1932, **Lester de Rey** ' începe să citească regulat *AMAZING STORIES* şi *WEIRD TALES*. În 1937, în urma unei violente discuţii cu prietena sa, **del Rey** scrie o nuvelă pe care o trimite lui **Campbell**; acesta nu-i răspunde, dar îi trimite un cec. Era debutul carierei literare al lui **Lester del Rey**.

Helen O'Loy este numele unui simpatic robot feminin, creat de doi inventatori, *Dave şi Phil*. Nici o diferenţă, nici fizică, nici intelectuală, nu o deosebeşte pe **Helen** de o femeie adevărată. Cei doi prieteni o concepuseră ca pe o jucărie ultra-sofisticată destinată să facă curat în casă şi să gătească. Dar reuşita **Helenel** este perfectă: este o femeie adevărată, care nu întîrzie să se îndrăgostească de *Dave*. Acesta rezistă ispitei, mai ales că educaţia obgtuză pe care o primise îl oprea să devină iubitul unei creaturi artificiale. Va părăsi locuinţa, dar va reveni mai tîrziu, învins de nobilul sentiment. Mai mulţi ani, *Dave* şi **Helen** trăiesc ca şi căsătoriţi, pînă cînd o criză cardiacă îl duce pe primul în lumea dreptilor. *Phil* este prevenit într-o scrisoare aceasta cerîndu-i să o „dezafecteze". De asemenea îi cere să îi ardă corpul în acid pentru ca nimeni să nu afle că nu fusese o fiinţă din carne şi oase. *Phil* se supune ultimelor doleanţe ale robotului şi din ultimele rînduri ale nuvelei înţelegem că el nu se căsătorise niciodată pentru că, din nefericire nu fusese decît o singură **Helen O' loy**.

MILENIUL III – TULCEA

Dan COJOCARU

ÎN CEAŢĂ

La sfîrşitul facultăţii, cînd m-am prezentat în faţa comisiei de repartizare, eram total dezorientat. Habar n-aveam încotro urma s-o apuc. În ordinea mediilor mă aflam cam pe la mijlocul plutonului, locurile bune din oraşele ori din comunele mai importante se dăduseră de mult, aşa că de ales nu prea mai aveam ce alege.

Am intrat în sala unde se aflau, la un fel de prezidiu, cîţiva indivizi încruntaţi de la minister şi vreo doi profesori pe care îi cunoşteam vag. Eram transpirat tot de emoţie, mai ales că venisem îmbrăcat în costum şi cu cravată, deşi afară erau aproape patruzeci de grade, dar voiam să fac impresie bună. M-am uitat pe tabelul cu locurile rămase libere. Un nume de sat mi-a sărit în ochi: „Dealul cu flori". Suna frumos, ca o melodie, aşa că fără să preget am arătat cu degetul acolo unde intenţionam să mă duc, fără să ştiu măcar în ce parte a ţării se afla dealul acela minunat, fără să întreb cum se poate ajunge la el. Mai tîrziu am aflat. Dar era prea tîrziu.

La cîteva săptămîni după acest eveniment important din viaţa mea, iată-mă cu valijoara în mînă, coborînd la o haltă de pe o linie secundară. Făcusem paisprezece ore cu trenul, eram flămînd şi nedormit, dar cu un tonus extraordinar. Cantonierul, sau cum s-o fi chemînd ceferistul care avea domiciliul forţat acolo, mi-a explicat cum să fac să ajung la noul meu loc de muncă. Trebuia să ies la şosea, apoi să iau un autobuz pînă la o anumită intersecţie, după care pe jos, ori cu vreo căruţă de ocazie, să-mi fac intrarea triumfală la „Dealul cu flori".

N-are rost să vă mai povestesc peripeţiile prin care am trecut, mai ales că am rătăcit şi drumul, important este că spre seară am ajuns în sat, cocoţat pe o claie de fîn aflată într-un car tras de doi boi autentici.

Localitatea avea un farmec al ei, ce e drept, casele erau răzleţite şi se întindea pe mulţi kilometri. După ce am făcut cunoştinţă cu cei patru intelectuali, deportaţi şi ei tot prin sistemul de repartiţii, respectiv doi profesori, un inginer şi o doctoriţă, am fost găzduit la o bătrînică, văduvă şi singură pe lume, o femeie extrem de cumsecade, a cărei casă simplă strălucea de curăţenie. În ogradă erau multe flori şi oale smălţuite puse la uscat în pari.

Ceva mai departe, înspre vale, se întindea un lac destul de mare, aş zice chiar prea mare pentru o zonă deluroasă. Am observat că mijlocul lui era acoperit cu o perdea de aburi, mai bine zis o pîclă deasă care plutea chiar la nivelul apei, deşi timpul era frumos şi nu plouase cam de multişor. Am întrebat-o pe gazda mea dacă în baltă se găsea peşte şi dacă se putea da la undiţă, eu fiind un mare amator de preparate din peşte pe care ştiam să le pregătesc şi singur. Femeia s-a încruntat brusc şi mi-a spus răstit că da, într-adevăr era peşte, chiar prea mult peşte.

– Cum se numeşte lacul, mamie? am continuat eu, neluînd în seamă schimbarea bruscă intervenită în atitudinea ei.

Bătrîna a început să-şi facă cruci peste cruci şi a ieşit afară bodogănind ceva. M-am luat curios după ea. Cu mare greutate am aflat că întinderii aceleia de apă i se zicea „Lacul Blestemat". Dar numai atît.

În cîteva zile, după ce am chestionat mai mulţi localnici, am întocmit un „dosar" al lacului cu pricina. În el trăiau multe vieţuitoare – respectiv specii de peşti – era acoperit totdeauna cu pîclă albă, iar cei cîţiva curioşi care au încercat în decursul timpului să se urce într-o barcă improvizată pentru a ajunge spre centrul lui, nu s-au mai întors niciodată. Ambarcaţiunile au fost găsite ceva mai tîrziu împotmolite în stufăriş. Din acest motiv nimeni nu mai îndrăznea să facă baie în apa limpede a lacului, cu atît mai puţin să se aventureze spre mijlocul lui. Cu toate sesizările făcute pe la judeţ, nici un factor competent nu-şi făcuse apariţia la „Dealul cu flori" pentru a studia fenomenul, cel puţin ciudat.

După o iarnă plicticoasă, petrecută între şcoală, dispensar – unde intrasem într-un fel de iubire platonică cu doctoriţa – şi casa băbuţei, iată că primăvara se arătase şi prin acel colţ de ţară. În lungile nopţi, în care mă gîndeam cu nostalgie la viaţa trecută de student, la căminul pe care cinci ani îl urîsem, dar pe care atunci mi l-aş fi dorit măcar pentru o oră, în aceste nopţi ce nu mai aveau sfîrşit, ideea de a dezlega misterul lacului, de care mă despărţeau doar cîteva sute de metri, devenise o obsesie. Dacă nu o făcuse nimeni, de ce n-aş fi încercat eu?!

Luasem legătura cu văduva ultimului dispărut. Oamenii din partea locului nu erau prea comunicativi, aşa că mi-a trebuit mult timp şi diplomaţie ca să aflu cîte ceva. Răposatul, pescar amator, îşi încropise un fel de barcă şi într-o bună zi plecase în larg. Ştia, ca toţi ceilalţi din sat, că încerca să treacă hotarul bine stabilit de legende, dar poate tocmai asta îl îndemnase ca să încerce. Plecase pe la prînz, vîslind cu două lopeţi improvizate, direct spre centrul lacului. A fost văzut cînd a intrat în zona ceţoasă, după care nu s-a mai ştiut nimic despre el. La cîteva zile, undele au adus la mal barca intactă, cu undiţele pregătite pentru a fi aruncate în apă, cu borcanul neatins în care avea momeala, cu cele două rame puse de-a lungul copăii. În rest nici o urmă, nici un semn. Omul a fost căutat prin jurul lacului de toată familia. A venit şi miliţia, dar n-a zăbovit prea mult. Au spus că atunci cînd va apare cadavrul, care după cum se ştie iese singur la suprafaţă, să fie anunţaţi şi ei. Din păcate n-a mai apărut nimic, iar temerarul figurează încă într-un dosar aflat la judeţ, la rubrica „dispăruţi". Ba chiar i se băgase văduvei în cap cum că omul ei ar fi fugit cu alta, în alt sat, unde se afla bine mersi.

În vară, atunci cînd şcolile au luat vacanţă, am plecat şi eu pe litoral. Dar nu la băi, cum ar fi fost oarecum normal, ci la un prieten ce lucra în portul Constanţa la serviciul de dotare a navelor cu echipamente de salvare. Mi-a fost greu să-l lămuresc, mai cu seamă că amicul meu nu credea o iotă din toată povestea, cu un pronunţat iz fantastic, pe care i-o înşirasem eu, dar pînă la urmă l-am convins să-mi împrumute o vestă gonflabilă folosită în caz de naufragii precum şi un echipament dotat cu tub de oxigen şi mască, aşa cum au scafandrii autonomi.

Am revenit la „Dealul cu flori". Nimeni, dar absolut nimeni, nu aflase de intenţiile mele.

După ce am călăfătuit bărcuţa din şopronul văduvei, după ce am smolit-o şi am dat-o la apă, m-am hotărît să încerc marea aventură.

Puse cap la cap, din informaţiile culese, datele spuneau clar că bărcile nu fuseseră răsturnate şi nici nu prezentau semne de zgîrieturi sau alte urme deosebite. Era clar că omul aflat în barcă fusese tras în apă de o forţă necunoscută. Din păcate, în toate cazurile, era vorba doar de un singur individ. Niciodată doi sau trei. Faptul că nu apăruseră cadavrele putea fi explicat: păpurişul se întindea mult şi bine, nimeni nu îndrăznea să intre prin cotloanele bălţii ce semănau cu o junglă, pentru a-i căuta pe dispăruţi. Asta în cazul în care ar fi mai ieşit cumva la suprafaţă.

Am pîndit o zi de lucru, mai călduroasă, tocmai în ideea de a nu fi văzut de către cineva. Şi iată-mă vîslind „calm" spre larg, acolo unde începea pîcla albă care se menţinea în toate anotimpurile. Aveam pe mine vesta gonflabilă, pe cap casca de scafandru independent, numai tubul de oxigen mai urma să-l vîr în gură în caz de mare nevoie. În barcă îmi pusesem un topor, un harpon, o furcă şi un cuţit mare cu două tăişuri.

La vreo cîţiva metri de ceaţă mi s-a părut că aud un fel de plînsete. Parcă era un cor de copii care scînceau, oricum ceva ce nu mai auzisem pînă atunci. Cînd am intrat cu adevărat în norul alb, m-a încercat o stare ciudată. Simţul de orientare mă părăsise complet; nu mai ştiam dacă înaintam, dacă stăteam pe loc – deşi dădeam zdravăn din vîsle – sau dacă mă roteam în cerc. Şi sunetele acelea care veneau din apă... Din păcate nu puteam vedea nimic, pentru că ceaţa era extrem de deasă şi apăsătoare, abia dacă îmi distingeam mîinile. Categoric plutea în aer ceva. Poate că era un gaz, un gaz otrăvitor cu miros bizar, în orice caz nu neplăcut. M-am gîndit un moment să-mi vîr furtunul de la tubul cu oxigen în gură, dar mă cuprinsese o stare ca de beţie şi o senzaţie, cum să v-o descriu, de pace şi linişte. Era atît de plăcut că începusem să mă legăn în barcă. Iar ameţeala aceea mă învăluia... mă învăluia...

Am ridicat vîslele şi am simţit o dorinţă nebună să mă arunc în apă, în apa de unde veneau sunetele care între timp deveniseră melodioase. Nu mai erau plînsete, ci o muzică divină cîntată de voci de copii.

M-am ridicat cu greutate în picioare, apoi m-am aplecat uşor pe marginea bărcii şi mi-am dat drumul...

Nu m-am dus la fund datorită vestei gonflabile. Capul îmi era ţinut la nivelul apei. Pluteam şi era atît de bine... atît de bine... Am închis ochii şi mi-am dorit să dorm. Niciodată nu mă simţisem atît de fericit. Mi-a trecut prin cap gîndul că aşa trebuia să fie atunci cînd păşeşti „dincolo"; o uitare totală de tine, o desprindere de tot ce ai urît şi greoi în fiinţa ta pămînteană, o apropiere de ceva care nu are nici formă, nici dimensiune, o apropiere de o altă lume, de o altă planetă...

Ceva m-a lovit în ceafă, probabil chila bărcii care se mişca la voia întîmplării pe lîngă mine. Ori poate eu pe lîngă ea. Lovitura m-a trezit brutal dintr-un vis frumos. Am băgat, absolut cu un gest inconştient, furtunul de oxigen în gură şi am deschis robinetul de la tub. Atunci muzica s-a transformat din nou în plînsete de copii şi a început să crească în intensitate pînă la paroxism. Aproape că îmi plesneau timpanele. M-am speriat şi am început să dau din mîini. La început dezordonat, apoi din ce în ce mai precis, pentru că voiam să fug din locul acela.

Am înnotat cu greu, în speranţa că aveam să ajung cîndva la mal.

A doua zi a fost recuperată barca.

FLORIAN DAVID
ADRIAN BĂNUȚĂ

MĂRUL

Orașul părea gol. Oamenii? Alungați în peșterile moderne ale civilizației de bastoane metalice.

Înotam prin ceața neagră și otrăvită în căutarea unui colț uscat. Cumplită singurătatea nopții. Amintirile chinuie, torturează și înebunesc. Amintiri... Nu existau vise. Mi-e foame.

Cineva horcăia sufocat de ceață și golul din stomac se mărește brusc. Frică.

Pîndesc bezna din jur.

Șobolanii?
Cîinii?
Oamenii?

Am căutat pietre și duritatea lor, mi-au încordat brațul pînă la durere. Le-am aruncat furios pe lașitatea și frica mea, și am fugit. Cîțiva cîini au lătrat ascuțit și le auzeam ghearele tocite ricînd asfaltul într-o fugă identică prin frică, cu retragerea mea precipitată. Pentru cîteva ore i-am alungat, mi-am spus, apoi mi-a fost rușine.

Frică.
Foame.
Rușine.

M-am întors după ce m-am autosugestionat că nimeni nu a observat sentimentul animalic ce mă dominase și am adormit obosit pe cutii de carton ude cu miros de cîine fugărit și bătut.

Am fost trezit cu lovituri dureroase.

Liniștea se prăbușise pe trotuar în cioburi, zdrobită de cizme și voci guturale și aspre.

– Încă un cerșetor!

M-am ridicat revoltat în picioare și-am încercat să-mi ascund peticele multicolore dincolo de indiscreția jignitoare a lanternelor electrice

– Este o greșeală domnilor!

– Prințul a exclamat unul dintre polițiști.

S-au purtat frumos cu mine. Nu m-au bătut. Cu ceilalți cerșetori sînt foarte duri și bastoanele șuieră prin aer o ură pe care nu am înțeles-o niciodată.

În arestul Poliției mai erau cîțiva flămînzi. Dormeau și miroseau a gunoaie. Era insuportabil. Retras într-un colț liber le-am privit disprețuitor *veșmintele* soioase.

Foame.
Milă.
Oameni.

Unul dintre ei s-a întors spre mine. I-am ocolit privirea. L-am simțit cum se apropia încet, și mi-am încordat trupul.

– Am să-ți vînd ceva Prințule, l-am auzit și teama a dispărut. Era Chioru'. I-am făcut loc lîngă mine și am respirat pe gură ca să nu-i simt duhoarea.

– Te ascult, l-am încurajat.

– Vreau marfa înainte.

A început să tușească și m-am grăbit să-i ascund zgomotele sub trupul meu. Scuipa sînge. Am privit atent în jur: nu trezise pe nimeni.

– Vreau marfa Prințule!

– După ce îmi povestești, am să ți-o dau. O cutie întreagă, am mințit și am privit pe lîngă el.

A rîs și a început să-și scuipe plămînii afară.

– Vino, m-a chemat.

– Am să-ți găsesc mîine. Chiar două cutii, a tresărit speranța în mine.

– Sigur, sigur, a șoptit liniștit Chioru.

I-am șters fața de murdărie și a închis ochii mulțumit.

– O încăpere mare și albă, a început să povestească, cu stîlpi înalți și subțiri și multe, multe ferestre colorate de pînză. Unele mai mari, altele mai mici și oarbe.

– Ferestre de pînză? Oarbe? m-am mirat.

– Da Prințule. Lumina nu venea din ele, ci de undeva, de sus, înțelegi?

– Nu.

– Erau multe încăperi și toate erau pline de ferestre, a cotinuat. Am crezut că era un depozit de conserve. M-am rătăcit și voiam să fug. Ceva mă speria. Totul era foarte curat și nu era ceață.

Milă.
Ură.
Speranță.

– Era ciudat, înțelegi? Liniștea aceea mă speria, dar nu mă puteam desprinde din fața ferestrei de pînză.

– Tablourii mi-am amintit.

– Creștea, înțelegi? Creștea... Am văzut, Prințule. Muguri verzi...

– Ce creștea?

– Creștea spre mine. Am fost curios și am luat fereastra în brațe. Auzi? Pe partea cealaltă nu era nimic. Nimic... M-am speriat și am fugit.

– Spune-mi unde? Unde Chiorule? Unde?

– Muguri verzi...

S-a crispat în brațele mele și i-am dat drumul să cadă pe betonul celulei.

Nu mi-au plăcut niciodată oamenii morți și nimeni nu mi-a murit în brațe.

Am sărit în picioare cuprins de panică țipînd la ceilalți să se ridice să facă ceva. M-au privit surprinși și m-au înjurat. Am strigat printre gratiile dure și reci după un ajutor care a venit tîrziu. Gardienii m-au privit curios și inuman. M-am simțit un animal isteric cățărat pe gratiile custii sale mi-am învins cu greu sila de care eram invadat. L-au privit pe Chioru cîteva secunde și mi-au ordonat să îl iau în spinare. L-am cărat pînă afară din sediul Poliției și nu înțelegeam de ce mi-au făcut semn să mă îndepărtez. Noaptea s-a închis peste noi asemeni unei carapace cu dinți de gheață și am început să tremur. Unul dintre ei m-a bătut prietenește pe umăr și au plecat. Eram liber? De ce? Am privit nehotărît strada noroioasă și întunecată și teama s-a strecurat din nou, șarpe înghețat în pieptul meu costeliv.

Ură.
Frig.
Muguri verzi.

Am plecat cu pași poticniți și întorcînd din cînd în cînd capul spre sediul Poliției neliniștit la fiecare umbră și zgomot. Nu ne urmărea nimeni.

Niciodată nu mi-am imaginat că am să colind orașul noaptea cu un mort în spinare. Trebuia înmormîntat. L-am pus jos cu atenție. Nu puteam să-l părăsesc. Știam că vor apare cîinii și șobolanii. Orice vagabond l-ar fi controlat temeinic prin toate buzunarele și ar fi dispărut rapid în ceața otrăvită a nopții. Nu puteam.

– Sîntem singuri?

Am urlat. Mortul vorbea. Picioarele au cedat paralizate și am îngenunchiat lîngă el.

– Taci prostule! s-a răstit Chioru. Vrei spectatori?

– Trăiești?! am întrebat timp.

S-a ridicat în picioare. Fluiera înveselit o melodie veche și ochiul său de sticlă m-a fixat ironic:

– Ți-a plăcut evadarea?

– M-ai mințit, am șoptit aspru.

Mîinile mi s-au înfipt în zdrențe și l-am împins în zid cu o furie oarbă și inconștientă.

– Tu nu m-ai mințit? a vorbit ochiul de sticlă și l-am eliberat scîrbit.

– Îmi ești dator două cutii, Prințule. Două cutii întregi, a accentuat stăpîn pe situație.

– Știu. Am să ți le dau mîine. Acum ai să mă duci ACOLO! am cerut la rîndul meu. Un timp a fost liniște. A tușit iarăși zguduit de convulsii interioare și mi-am spus că într-o zi va muri cu adevărat. Poate mîine.

– Bine, a acceptat. Te duc, da intri singur.

– Corect! Să mergem! l-am îndemnat. Este departe?

S-a scotocit prin buzunare și-a scos o sticlă.

– Vrei? m-a întrebat rînjind.

– Nu, mulțumesc, am răspuns revoltat.

Lichidul negru și vîscos rîdea morbid în recipient.

– Eram sigur. Atfel nu te întrebam, s-a scărpinat Chioru satisfăcut.

Mergeam spre centrul orașului. Cîndva, pe aceste străzi mă plimbam în fiecare seară, cu frunze, picături de ploaie, oameni și vise. Vise frumoase. Eram bogat.

Eram trist și înaintam lîngă Chioru absent și mecanic. A spart sticla de ziduri. Plîngea cu lacrimi uscate și a devenit isteric. M-am luptat mult timp să-l ridic de jos și atunci am văzut că strîngea ceva în pumni. A strigat înebunit de durere, și-a ridicat brațele deasupra capului și a fugit. CE îl speriase? m-am întrebat. Jos în noroi, o pată albă spărgea dureros banalul cenușiu, înghețat și mort.

O floare de măr...

Am transpirat de emoție. De mult timp mocirla modernă a civilizației umane nu a mai fost tulburată de o asemenea frumusețe. Un gînd rău m-a scuturat brutal: dacă era un fals? M-am întins grăbit pe trotuar neîndrăznind să-o ating și parfumul puternic mi-a lățit fața într-un zîmbet fericit. Era naturală. Sigur.

Frig.
Fericire.
Amintiri.

Am vrut să o iau de acolo, dar ...

Am acoperit-o cu o cutie goală pentru a nu fi călcată în picioare de vagabonzi și cîini. Deci Chioru nu a mințit, mi-am spus. Undeva, pe aici, trebuie să existe sala mare și albă cu stîlpi înalți și subțiri și multe, multe ferestre de pînză.

Am găsit-o dincolo de strada mascată de mormane de gunoaie și mi-am lipit obraznic obrazul de sticla groasă și umedă, dar nu am reușit să văd nimic.

– Doriți ceva, domnule?

Am sărit surprins departe de geam. Era un bătrîn apărut de dincolo de zid.

– Nu mulțumesc! am răspuns precaut și m-am îndepărtat cu pași lenți fără să privesc înapoi. M-am întors după cîteva ore. Am început să șterg vitrina cu palmele, grăbit și îndîrjit de amintirea albă a petalelor, dar eforturile mele au fost inutile.

– Doriți să intrați?

Am tăcut dezarmat de blîndețea omului și nu am mai fugit. Trebuia să îndrăznesc. Am înghițit în sec și cuvintele mi-au tremurat timide pe buze.

– Da, aș dori, dar...

M-am oprit copleșit de rușine și i-am întins mîinile goale. Tremuram și bătrînul rîdea. Și-a întors pe dos buzunarele curate cu un gest larg și impudic.

– Intră! mi-a șoptit și a deschis ușa.

– O oră cred că este de ajuns, mi-a spus și mi-a arătat ceasul vechi sprijinit de zid. Lîngă el într-un pahar cu apă plutea o petală albă.

Am intrat grăbit într-un întuneric necunoscut. Ușile s-au închis și zăvoarele au țipat o dată, scurt. Eram închis într-o altă lume și nu știu cît timp am rămas pe loc ascultîndu-mi bătăile inimii. Brusc, s-au accelerat. Era cald, foarte cald.. M-am tîrît cîțiva pași pe o suprafață lucioasă și dură cu

mîinile întinse în față. M-am lovit de un stîlp și m-am oprit. L-am ocolit, dar m-am lovit de altul. Apoi de altul și de altul. Mi-era frică. Simțeam că nu sînt singur. Mirosea urît. A om. O mînă m-a pipăit pe spate și am strigat. Am vrut să fug, dar era mai puternic decît mine și m-a tîrît pe jos cu palmele uriașe strînse peste fața mea.

– Termină idiotule! m-a certat vocea de deasupra.

– Chioru?! am întrebat uluit.

– N-ai ghicit. Sînt cei șapte pitici, a rîs înveselit de vocea mea subțire și speriată.

Fericire
Alb.
Sete.

– Ridică-te nesimțitule de pe mine! Mă strivești, am strigat nervos și m-am zbătut anemic sub trupul greu.

– Ce urît vorbești! Nu te mai recunosc Prințule.

– Termină! m-am răstit în timp ce m-am ridicat în picioare. Tremuram.

– Te-ai speriat cumva?

Mi-a pus în mîini o sticlă și am spart-o furios în picioarele lui.

– Păcat! Era apă. Trebuie să ne ascundem.

M-a luat de mînă și am început să înaintez condus de Chioru.

– De ce să ne ascundem?

– S-a copt, înțelegi? Am așteptat atîta timp și acum nu pot să îl iau. Mi-e frică.

– Ce s-a copt?!

– Îl vreau! Trebuie să îl rupi ! Eu nu am curaj.

– Ce? am strigat.

– MĂRUL tîmpitule! Și acum sus. Hai urcă!

– Unde?

– Acolo. Peste cîteva minute vor veni toți să-l vadă și vom fi prinși.

– Cine?

– Te-ai prostit omule? Ai pățit ceva? Hai vino după mine și taci. Ai să vezi și singur.

Alb.
Speranță.
Curiozitate.

Vocea dispăruse undeva, în sus, și am pipăit stîlpul subțire și neted neîncrezător și derutat. Înebunise Chioru? Am început să urc încolăcit de stîlp și m-am întrebat ce s-ar întîmpla dacă eram surprins în această postură. M-am scuturat dezgustat. Era grotesc și ridicol. Chioru mă îndemna să mă grăbesc, dar efortul era prea mare pentru mine. Strîngeam stîlpul în brațe și simțeam cum alunec încet înapoi.

O rază subțire de lumină a apărut de nicăieri. Pipăia pereții în căutarea mea și cînd a atins stîlpul, inima mi s-a oprit și am uitat să respir. Eram hoț.

A trecut mai departe și pașii omului de jos s-au oprit iarăși. O mînă mi s-a înfipt în păr și m-am agățat de brațul lui Chioru cu picioarele agitate caraghios prin aer în căutarea unui punct de sprijin. Am intrat într-o gaură mică și m-am înghesuit într-un spațiu strîmt, plin de praf și de cutii de conserve goale.

Un timp am tăcut amîndoi. Omul cu lanterna dispăruse sau poate că pîndea în continuare acolo și sute de întrebări au încercat să spargă deruta mea, dar ceva prea uman din ochiul sănătos al Chiorului le-a înfundat înapoi. Lacrimile lui mă frigeau. Ce l-a apucat, m-am întrebat jenat și am încercat, din respect, să nu le văd. Mi-am înfundat capul în peretele opus și am închis ochii.

O conservă,de legume cred, mi-a torturat simțurile și Chioru întors cu spatele era din nou lup. A mîncat îngrozitor de urît. M-a lovit cu piciorul:

– Nu vrei?

Am încercat să privesc resturile din cutie.

– Cu ce? l-am întrebat.

Și-a stors mult timp creierul pînă cînd a înțeles ce i-am cerut.

– Da ce, ți-a înțepenit mîna? m-a întrebat inocent.

Mi-am amintit de mîinile noastre jegoase și l-am refuzat scîrbit. A ridicat din umeri, a aruncat cutia și s-a întors lîngă mine.

– A fost ultima, m-a anunțat într-un tîrziu.

Speranță.
Foame.
Scîrbă.

Explozia de lumină m-a surprins. Am urlat de durere. Mi-am acoperit ochii cu brațele, dar gestul a fost tardiv și razele de lumină m-au străpuns dure și irezistibile.

– Am orbit! m-am văitat. Îmi frecam ochii cu furie într-o încercare nereușită de a alunga petele străine și colțuroase de sub pleoape. N-am știut cînd s-au deschis ușile.

Foame.
Voci.
Pași:

– Au venit? am întrebat.

–Mulți Prințule! Au umplut toate sălile cu trupurile lor strîmbe de foame. S-au adunat în fața mărului și îl privesc. Îl privesc cu poftă, le clănțăne dinții și înghit în sec. Toți îl doresc, dar îl voi mînca. Tu îl vei rupe. Ai s-o faci, nu-i așa? Ești om bun, Prințule, ești cel mai cinstit dintre noi, eu nu pot. Frica ne-a înțepenit mîinile și ne-a blocat picioarele, ne-a înmuiat genunchii și ne-a răcit privirile.

Voci.
Dorințe.
Ură.

Dobitocii ăștia de jos s-au apropiat mai mult astăzi, dar nici unul nu întinde mîna. N-au curaj. S-au obișnuit cu resturi. Am îmbrățișat stîlpul decis să părăsesc ascunzătoarea. Am vrut să înțeleg, să pătrund adevărul, să-l caut, să ajung la el, să-l ating. Alunecam grăbit și neatent la strigătele furioase ale Chiorului, la demența sa furioasă și obsesivă.

Jos am înaintat cu mîinile întinse în față pînă cînd am lovit pe cineva. M-am scuzat politicos și picioarele s-au mișcat tot mai greu și nesigure.

– Un orbl s-a mirat o voce. Am fost condus de mîinile lor și m-am simțit sacrificat, împins înaintea pericolului. Teama plutea în aer în valuri groase și am știut că toți erau în spatele meu, ascunși.

Dorințe.
Mărul.
Liniștea.

O tăcere chinuitor de lungă, interminabilă mi-a încordat trupul și mi-a blocat simțurile tocite. MĂRUL! L-am văzut. Am întors încet capul și am privit mulțimea: bătrîni, tineri, femei, bărbați nu au reușit să răspundă întrebării mele nerostite. Nu știau nici ei. Ce era EL?

Un tablou. Unul mic pe o pînză veche și rară, pînză de păianjen fragilă și efemeră. Nici măcar nu avea ramă, atîrna strîmb într-un cui ruginit. Vopseaua veche se adunase în cutele crăpate iar culorile luceau stins și dormitau sub un strat gros de praf.

Mărul.
Iubire.
Lumină.

O lumină blîndă și caldă ne limpezea privirile. Curgea în valuri de ACOLO, pe lîngă casa aceea albă cu acoperiș înalt și flori în geamuri, traversa undele calme ale pîrîului peste care pluteau bucățele de cer și nori, șovăia printre crengile uscate ale mărului aplecat într-o parte de vînturi și timp pentru a ne îmbrățișa în final trupurile flămînde și slabe cu o liniște ireală, calmă și veche.

Iubire.
Liniște.
Amintiri.

Priveau neputincioși cum de ACOLO o creangă crescuse în lumea noastră, reală cea de astăzi și ne oferea un măr.

Un fruct.
O chemare.

O șansă.

Am întins mîna și nimeni nu s-a împotrivit gestului.

Liniște.
Foame.
Teamă.

Degetele subțiri și lungi tremurau nervoase și nu știu cît timp am așteptat atît de aproape nehotărît, neajutorat și incapabil.

– Ajută-mă omule! a scîncit o voce subțire.

Mîna mi-a căzut moale și s-a ascuns în spatele trupului.

Nu știu cum s-a strecurat pînă aici.

Privește rugător cu ochi mari și umezi, cu mînuțele întinse.

Foame.
Speranță.
ZÎMBET.

L-am luat în brațe, l-am ridicat pînă la creanga firavă și încovoiată de greutatea fructului.

A întins mîna.
L-a rupt.
L-a mușcat.

ZÎMBEA.

Oamenii îi făceau loc să treacă.

ZÎMBEA.

Singur.
Foame.
Amintiri.

Într-un tîrziu am părăsit încăperea albă, cu stîlpi înalți și subțiri și cu multe, multe ferestre de pînză oarbe. Ceva mi-a întors pașii. Creanga, brațul acela lemnos întins spre noi, căzuse. Am privit pentru ultima dată tabloul: la unul din geamurile căsuței albe cu acoperiș înalt, printre flori, zîmbea un puști blond. I-am făcut semn cu mîna și am plecat cu pași lenți și tîrîți printre resturile lumii mele.

Afară mă aștepta Chioru:

– Trebuie să-mi dai două cutii pline astăzi!

– Am să le fur, am răspuns obosit.

– Tu?! Ai să furi?!

Am simțit un gust amar în mine.

Foamea.
Mărul.
Șansa.

Nu a fost pentru mine.

Noi ne batem pentru gunoaie.

CICĂ

* CTP Opescu a cîştigat „*Cupa presei*" la tenis.

* După îndelungate lupte cu fioroşii examinatori, şi cu 50 de kg în minus, Dan Rătăcilă a dovedit săptămîna trecută examenul pentru obţinerea carnetului de conducere.

Aşteptăm să facă cinste la Bala-Conţon, în calitatea lui de Balanţă cu data de naştere incertă (14 spre 15 octombrie).

* Tot Balanţă e şi O. Vidu Petcu. Pas.

* Autorul moral al tragediei desfăşurate pe Atlantykron- e vorba de celebra palmă pe care Musiu Repty a dăruit-o, cu generozitatea caracteristică, unui *tînăr minor* din haita Quo vadis ?- ar fi *Rătăcilă Junior*. Drept pedeapsă a fost exclus din *Asociaţie QV* împreună cu minorul agresat.

* G. Cea U'şu - e profesor universitar de filosofie şi în acelaşi timp propriul său student. Din raţiuni de stat - pentru absenţe repetate de la cursuri - studentul Cea U'şu a devenit restanţier.

* Înainte de a ajunge la Universitatea Paris VII Daniel Frondanej a lucrat la o revistă literară finanţată de Partidul Socialist.

* Nea Sandu Bîrfotecaru s-a umplut de bani (la propriu) cîştigînd un joc Robingo pe Teletext.

* În acest weekend va lua sfîrşit răgazul conjugal al lui H. Mickheel întruX jumătatea legală va reveni de la specializarea capitalistă.

DINO

PRESA PE SCURT

Strict Secret 230

„Un instalator din Huston" se căsătoreşte cu femeia cu patru picioare. Cam cu tot atîta este scris titlul unui articolul despre cybe-sex (sic!), Titlul este repetat greşit şi în pag. 1 Articolul este semnat cu iniţialele (M-F.P.) şi menţionează în treacăt forma corectă a termenului :cyber-sex.

A. Cărăşel traduce „Povesteşte cu un satir selenar" de Harry T. Francis în care un personaj purtînd cască şi sistem de protecţie termică se poate (cu?) freca la ochi.

In replică „zăgănindu-şi scaunul" Valentin Ciocşan traduce - „Cum poţi să ucizi pe tine însuţi?" Chiar aşa, cum?

Curierul Naţional 17 septembrie

Ni-l prezintă pe Roberto Quaglia la *dicţionarul de autori sf* şi o lectură despre Space-Opera.

Cu atlasul geografic al *Terrey*, prof. Cărăşel, acelaşi care săptămîna trecută situa Glasgow-ul în Anglia (şi nu în Scoţia) ne propune un mic salt în trecut invitîndu-ne la întîlnirea „La nivel european" găzduită (1-5 septembrie ac) de Winnipeg, Canada.

Ne bucurăm că şi canadienii au reuşit pînă la urmă să intre în Europa.

Nicu Gecse

PS. Şi vorba colegilor de la Super Nova, care, contar obiceiului ne-au păstrat ca desert la SF Media - de, urma scapă turma : *„Dom' profesor Cărăşel îşi face mîna în vederea cursurilor de SF ce vor debuta la Universitatea din Craiova şi ne predă lecţia despre Space Opera. Corect. Mai puţin chestia cu "este prin excelenţă, o specie americană, prea puţin interesantă pentru scriitorii sf europeni".*

Bine, domnule, dar Klein? Dar Lem? Dar Strugaţki?"

Super Nova nr. 46

4 paginii!! Un sumar bogat şi atractiv, *o salată de vară*, cum spunea M. Hăulică : SF Media, FANDOMitaţi, eseuri, proze,şi de aici şi de la ei.

Dar lipseşte parcă firul ce ar trebui să unească cele 4 pagini. Sau poate s-a vrut un strigăt de triumf. Nu-i bail Sentoarce Hăulica în Iaşi şi face ordine.

Adrian Bănuţă

EDITORILOR, SPRE LUARE AMINTE

Luni şi marţi (19 - 20 sept) a fost la Cluj un profesor de la una din universităţile pariziene, unul din rarii - probabil - doctori în sf.

Invitat al Centrului Cultural Francez, dl. profesor a susţinut două conferinţe în faţa unui public minuscul.Prima s-a referit la tendinţele tematicii sf-ului de după război, cu insistenţă pe cel francez, desigur. Constatarea unor semne ale aristocratizării domeniului - cu toate sincopele posibile şi inevitabile - este îmbucurătoare şi mă mir că mi-a trebuit o sinteză făcută de altcineva ca să-mi dau seama.Cealaltă conferinţă ar fi făcut deliciul fandomului pentru că a consemnat dinamica grupurilor şi a colecţiilor specializate din ultimele decenii în Franţa.

Socot deosebit de interesantă descoperirea că, statistic, publicul francez de sf se reduce la maxim 100 000 de persoane. Această sută de mii este formată în majoritate de cititorii temporari, adolescenţi mai ales care abandonează domeniul - atenţie! - pentrú că nu există un program educaţional specific.

Cum situaţia este identică şi la noi, ar fi cazul ca persoanele interesate să ia aminte şi să investească în viitorul propriilor lor afaceri.

DORU PRUTEANU

O TELEX INTERN O

În perioada 1-5 septembrie a.c. a avut loc la Winnipeg - WorldCon-ul, Convenţia canadiană de SF. Potrivit declaraţiei domnului **Mihai Bădescu** ea părea mai degrabă o întîlnire a fanilor Star Trek. De menţionat este faptul că alături de standurile de carte sf englezeşti, franţuzeşti, germane şi canadiene exista şi un stand cu cărţi româneşti.

Printre lucrările expuse se afla şi Jurnalul SF.

Ca urmare a deselor menţionări a **Super Novei** pe *Radio Tineret* şi *TVR*, precum şi a prezentării ei în JSF, numărul de pagini al suplimentului a crescut/a revenit la 4.

Se pare că în curînd emisiunea Flash SF, realizator Lucian Băbeanu, îşi va mări spaţiul la 20 de minute săptămînal pe programul 2.

Festivalul Pentagrama (Cluj 21-23 oct.)

Se preconizează ca la programul audio - discotectă, concert de muzică electronică etc., apărut la sugestia şi cu sprijinul Marei Popa să fie prezente trupele :*SPASM, THALIDHA QUMI, GRAIUL (Cluj), KARMA (Giurgiu), SUERE PAPARUDE (Bucureşti), ADRIAN BUDRITZAN & Co (Timişoara, laureat al euROconului)*. Informaţii suplimentare la Tel. 064/140620

#*Festivalul Vladimir Colin* (Reşiţa 15 -16 oct.)

Este organizat de cenaclul V. Colin, Centrul Judeţean de Creaţie Populară şi Oficiul Judeţean pentru Tineret şi Sport Caraş -Severin.

La concursul de proză s-au primit pînă în prezent 18 lucrări.

Toţi cei care au lucrări în concurs trebuie să expedieze taxa de 3000 lei pînă la data de 5 oct. ac. pe adresa Matei Donea, Oţelu Roşu, str. Rozelor, nr. 16, ap 3, cod 1671

Tot 3000 de lei trebuie să expedieze cei care doresc să participe la Festival.

Din program : Prelegeri despre V. Colin, „Fantasticul în România", „ Nopţile extatice ale Balanţelor SF" - lansare JSF nr. special Balanţe, vizionări de filme sf/f/horror

Au confirmat participarea : **Ion Hobana, Cornel Secu, Cristian Lăzărescu, Ştefan Ghidoveanu, Nicu Gecse, Adrian Muscă, Marina Nicolaev Ungureanu, Romulus Bărbulescu, Mihail şi Lili Samoilă, Michael Hăulică, Ovidiu Petcu, Mara Papa, Lucian Băbeanu, reprezentanţii editurii Nemira, ai Fundaţiei V. Colin şi Jurnalului SF.**

Cazare hotel 3 stele 3000-3500 lei/noapte (în preţ este inclus şi micul dejun).

Masă la cantină studenţească - 3000-3500 lei/zi

Masă la restaurantul hotelului 7000-8000 lei/zi.

O nouă emisiune de TV. Ea se intitulează Magazin SF şi poate fi urmărită în fiecare marţi între 20.45 -21.15 pe canalul 9-Ploieşti. Emisiunea de săptămîna aceasta i-a avut ca invitaţi pe Ionuţ Bănuţă şi Cătălin Ionescu.

Adrian Bănuţă